

J. WARNKÓWNA I L. JAHŁKOWSKA

W OGRÓDKU DZIECIECYM

ZBIÓR ZABAW, MARSZÓW I PIOSENEK

NA JEDEN GŁOS Z TOWARZYSZENIEM FORTEPIANU

W UKŁADZIE W. ZAPOLSKIEJ

WYDANIE TRZECIE

CZEŚĆ II

WARSZAWA.
NAKŁAD GEBETHNERA I WOLFFA
KRAKÓW — G. GEBETHNER I SPÓŁKA

1908

270

~~Wrasnose~~

~~W. Joks.~~

231 /R 5. wsp.

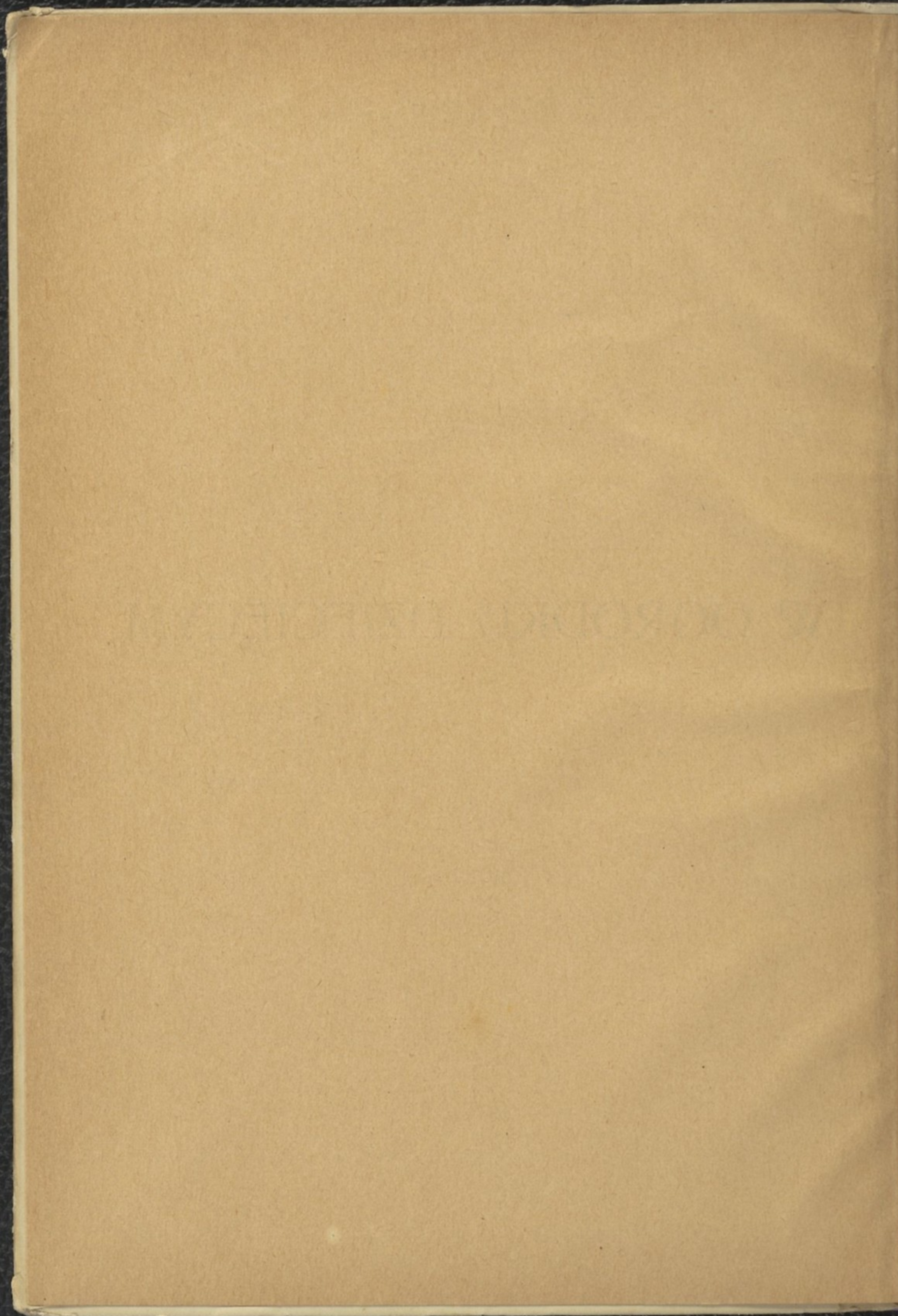
1850

Własność

W. Joks.

74

W OGRÓDKU DZIECIĘCYM

J. WARNKÓWNA I L. JACHÓŁKOWSKA

W OGRÓDKU DZIECIĘCYM

ZBIÓR ZABAW, MARSZÓW I PIOSENEK

NA JEDEN GŁOS Z TOWARZYSZENIEM FORTEPIANU

W UKŁADZIE W. ZAPOLSKIEJ

WYDANIE TRZECIE

CZEŚĆ II

WARSZAWA
NAKŁAD GEBETHNERA I WOLFFA
KRAKÓW — G. GEBETHNER I SPÓŁKA

1908

Mus. II. 28.083/2

KRAKÓW. — DRUK W. L. ANCZYCA I SPÓŁKI

1999 k. 1592/43 b

PIEŚNI WSTĘPNE.

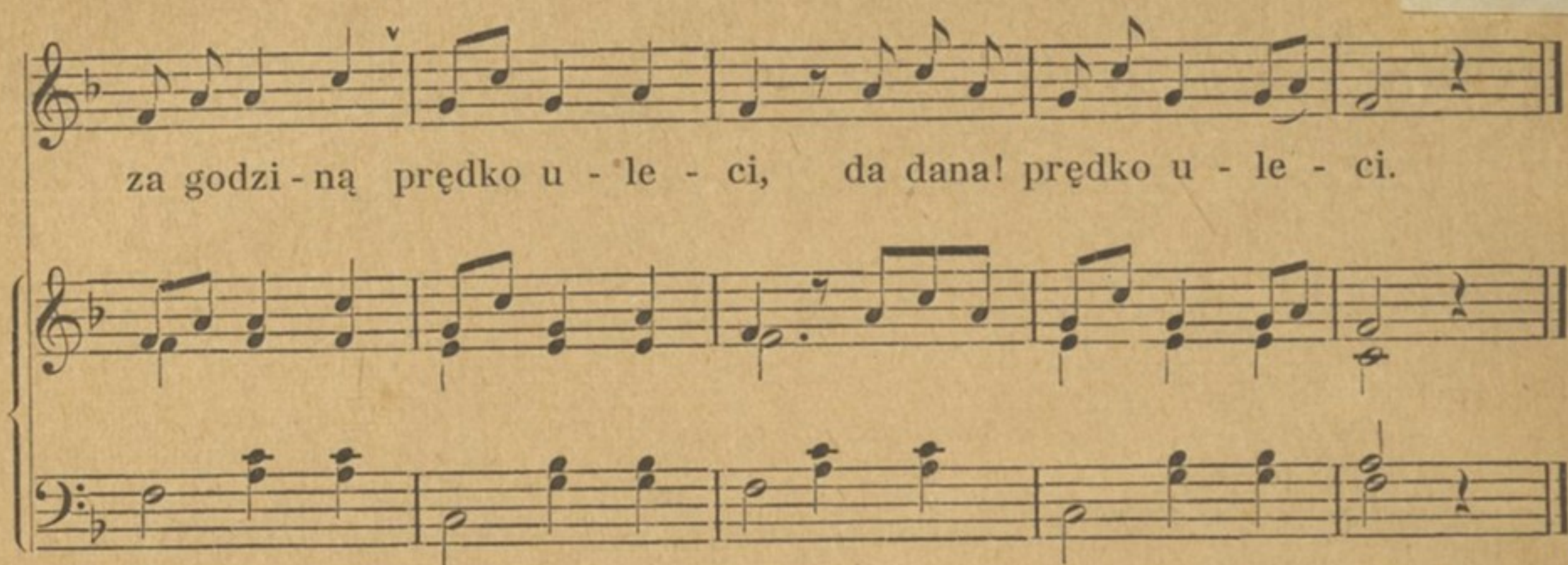
1. Na jasnym niebie.

Umiarkowanie.

Mel. ludowa.

Na ja-snem nie - bie sło-necz-ko świe - ci, Biegną do szko - ły

we - so - łe dzie - ci. Bo tam chwi-le błogo pły-na, i go-dzi-na

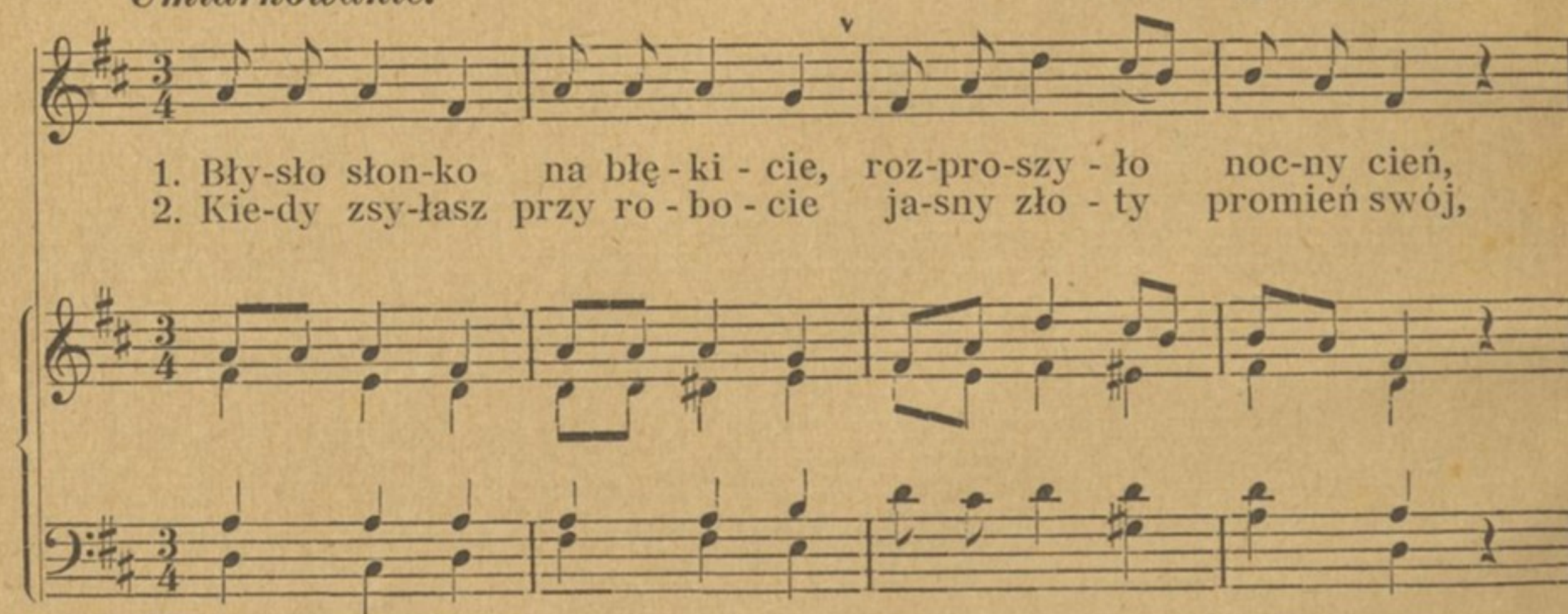

za godzi - ną prędko u - le - ci, da dana! prędko u - le - ci.

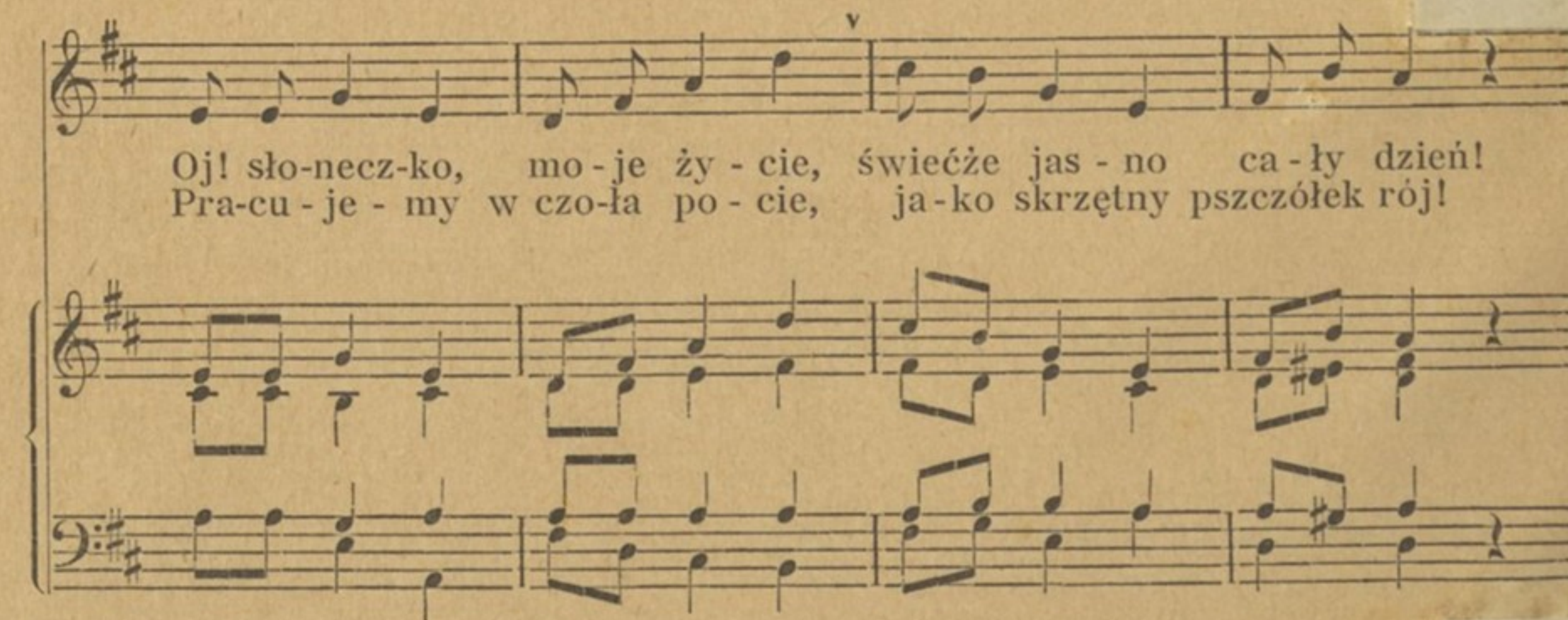
2. Błysło słonko.

Umiarkowanie.

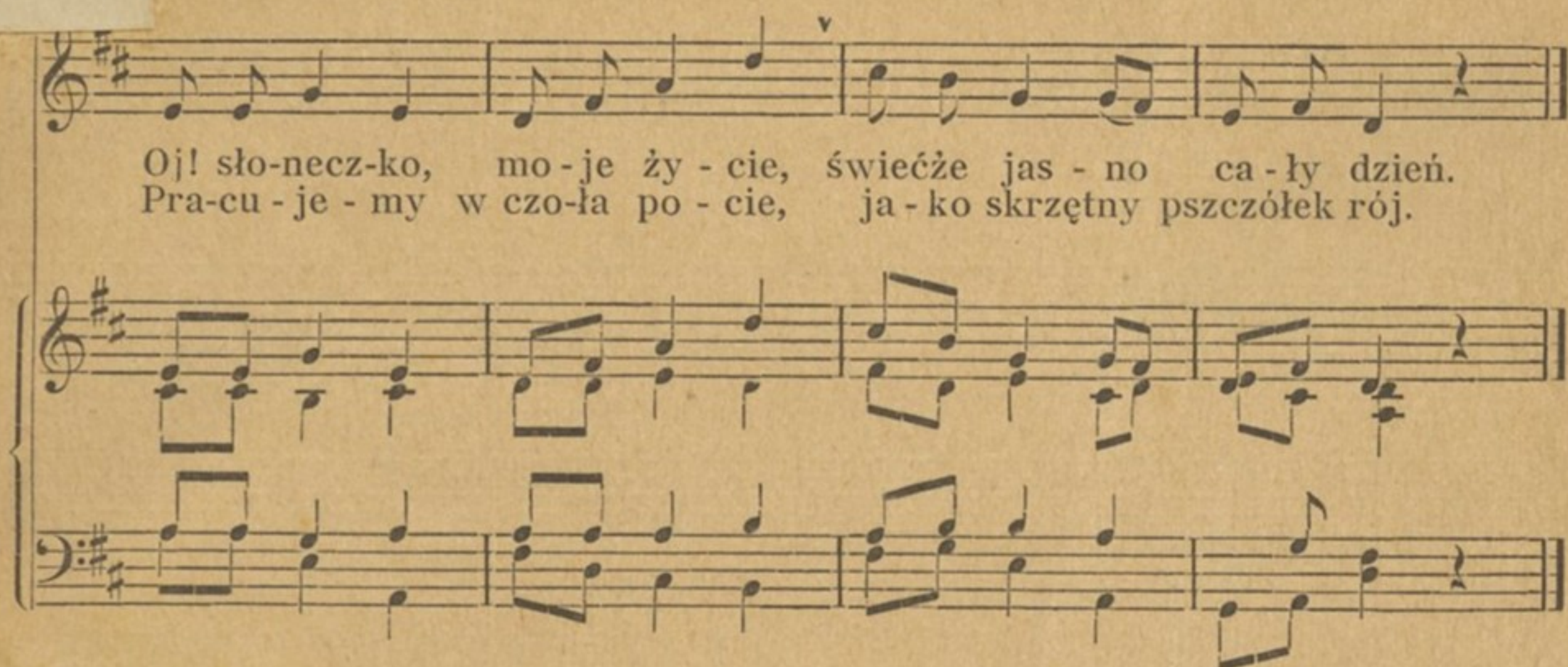
Mel. ludowa.

1. Bły-sło słon-ko na błę-ki - cie, roz-pro-szy - ło noc-ny cień,
2. Kie-dy zsy-łasz przy ro-bo - cie ja-sny zło - ty promień swój,

Oj! sło-necz-ko, mo-je ży - cie, świecże jas - no ca - ły dzień!
Pra-cu - je - my w czo-ła po - cie, ja-ko skrzętny pszczołek rój!

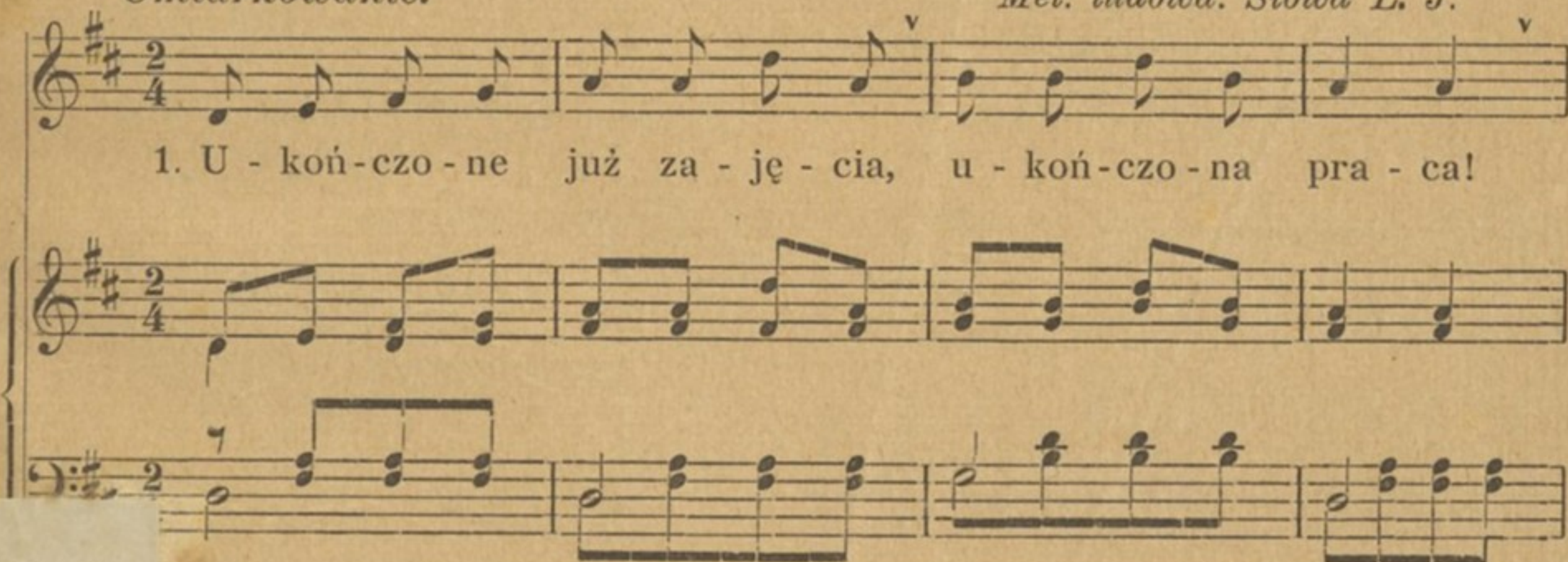
Oj! sło-necz-ko, mo-je ży-cie, świecze jas-no ca-ły dzień.
Pra-cu-je-my w czo-ła po-cie, ja-ko skrzętny pszczołek rój.

PIEŚNI POŻEGNALNE.

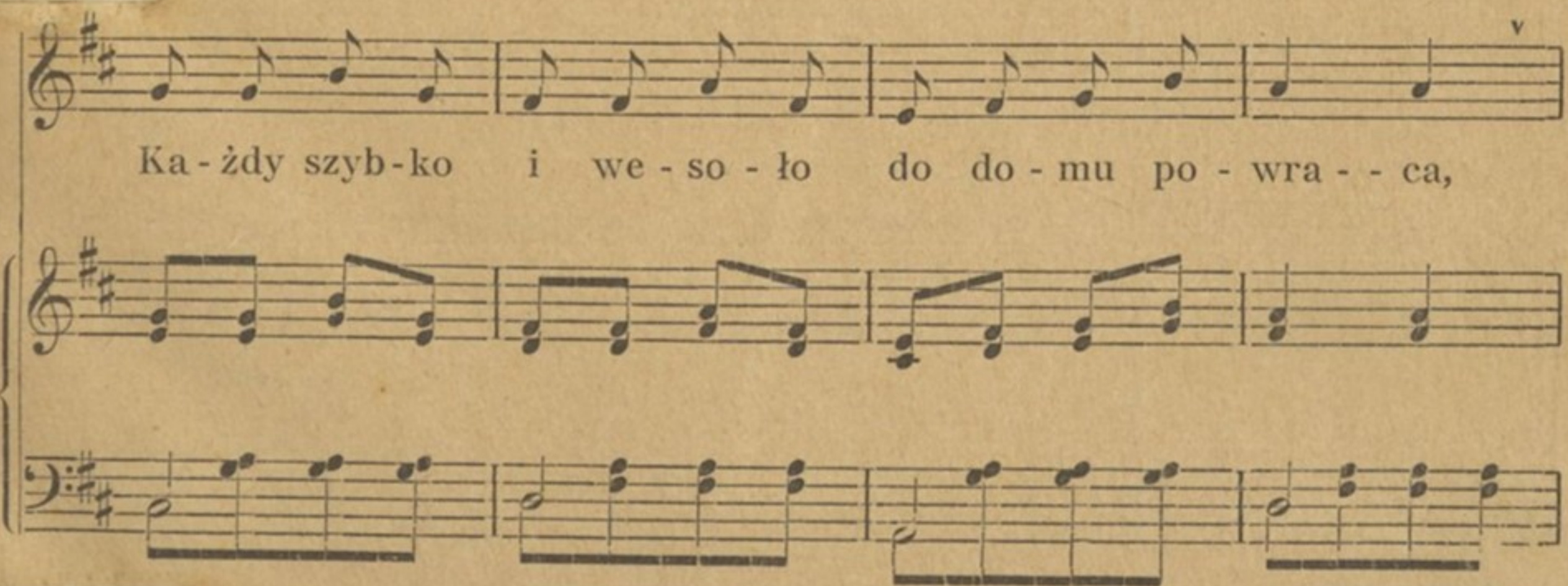
3. Ukończone już zajęcia.

Umiarkowanie.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. U - koń-czo - ne już za - ję - cia, u - koń-czo - na pra - ca!

Ka - żdy szyb-ko i we - so - ło do do - mu po - wra - - ca,

Ka - żdy szyb-ko i we - so - ło do do - mu po - wra - ca.

2. A gdy mama ukochana
W domu nas przywita,
To o nasze sprawowanie
Natychmiast zapyta.

3. Jakąż wtedy my odpowiedź
Na pytanie damy,
Oto byliśmy dobrymi,
By nie martwić mamy.

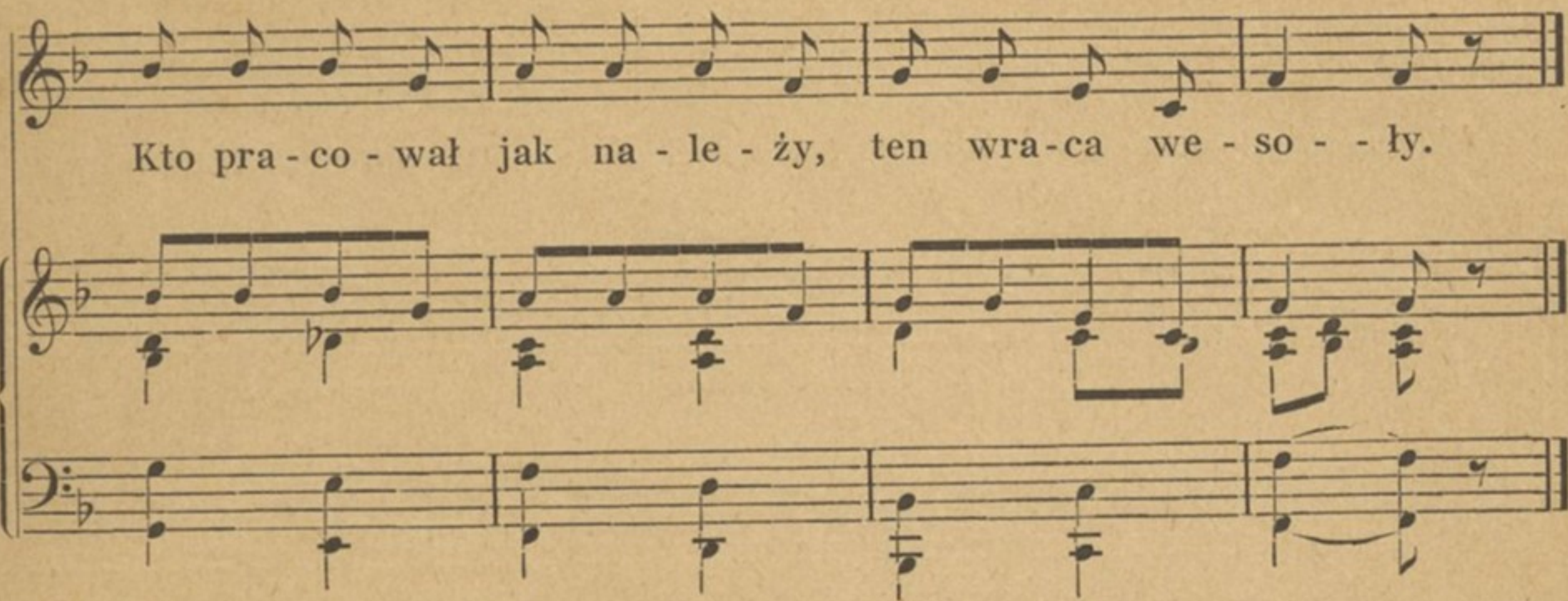
4. Kiedy druga już uderzy.

Tempo marsza.

Mel. ludowa.

1. Kie - dy dru - ga już u - de - rzy, wra - ca - my ze szko - ły,

Kto pra - co - wał jak na - le - ży, ten wra - ca we - so - - ły,

Kto pra - co - wał jak na - le - ży, ten wra - ca we - so - - ły.

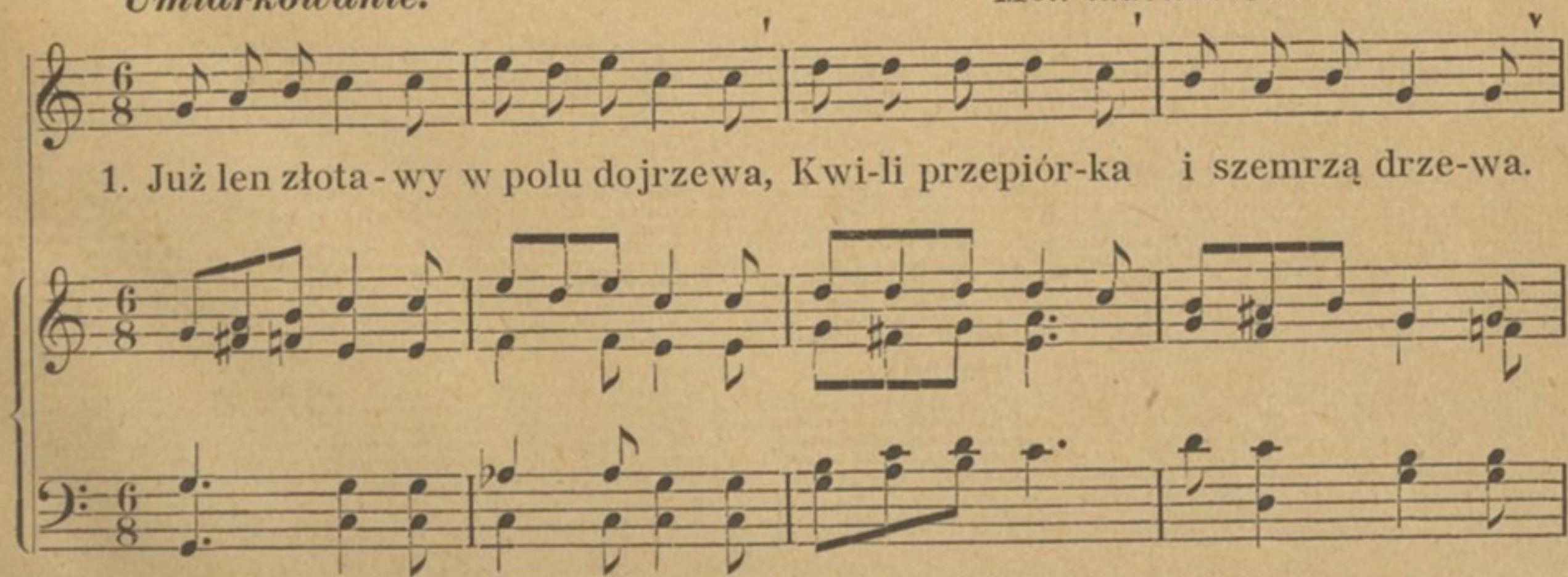
2. Kto był grzeczny, pilny, miły,
Nie zrobił nic złego,
Ten pośpiesza, co ma siły } bis
Do domu swojego.
3. W domu także dobry będzie
Posłuszny, wesoły,
By poznali ludzie wszędzie, } bis
Że chodzi do szkoły.

PIOSENKI ROZMAITE.

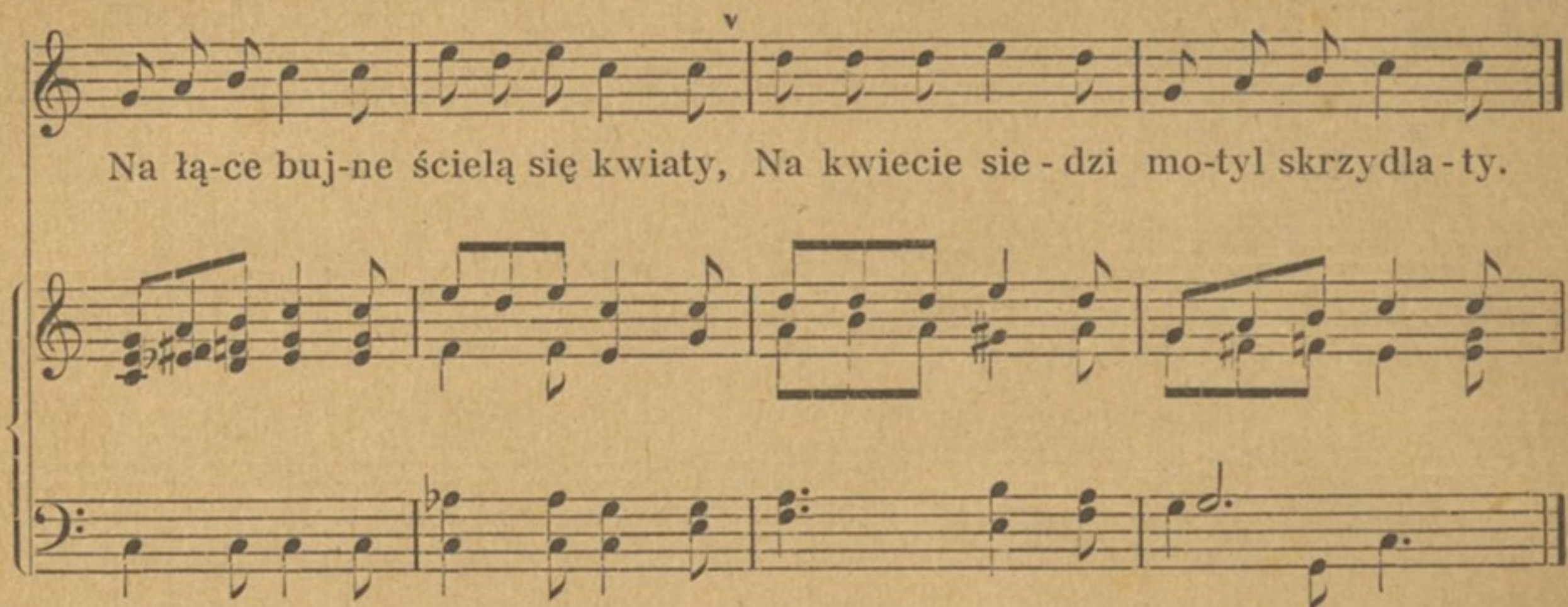
5. Poranek letni.

Umiarkowanie.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Już len złota - wy w polu dojrzewa, Kwi - li przepiór - ka i szemrzą drze - wa.

Na łą-ce buj-ne ścielą się kwia-ty, Na kwiecie sie - dzi mo-tył skrzydła - ty.

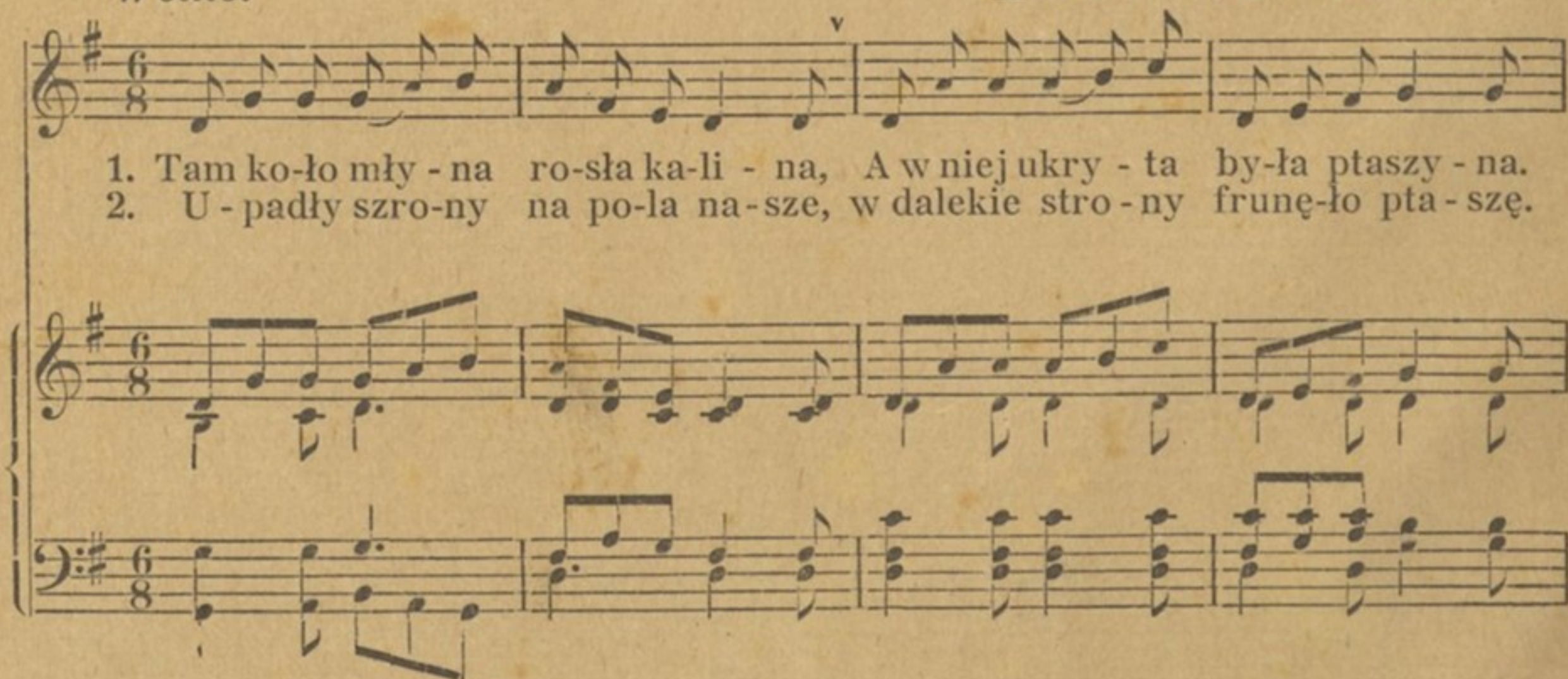
2. Na trawce błyszczą rosy kropelki,
Dalej, do pracy, bo czas już wielki.
Z daleka słyhać wesołe głosy,
Idą kosiarze, zabłysły kosy.

3. Podcięta trawa pada wokoło
Spłoszony motyl sfrunął wesoło,
Sfrunął wysoko, aż pod niebiosa,
Gdzie mu nie grozi stalowa kosa.

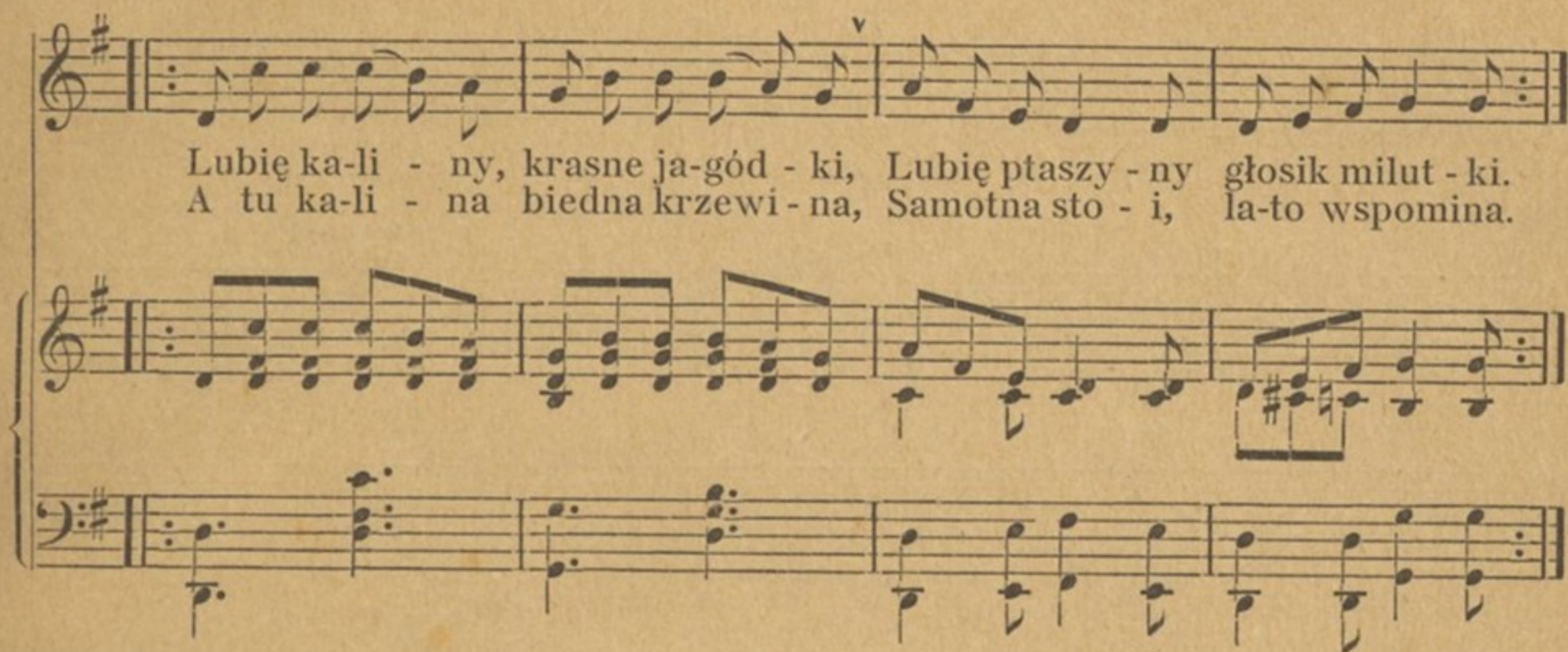
6. Kalina.

Wolno.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Tam ko-ło mły - na ro-sła ka-li - na, A w niej ukry - ta by-ła ptaszy - na.
2. U - padły szro-ny na po-la na-sze, w dalekie stro-ny frunę-ło pta - szę.

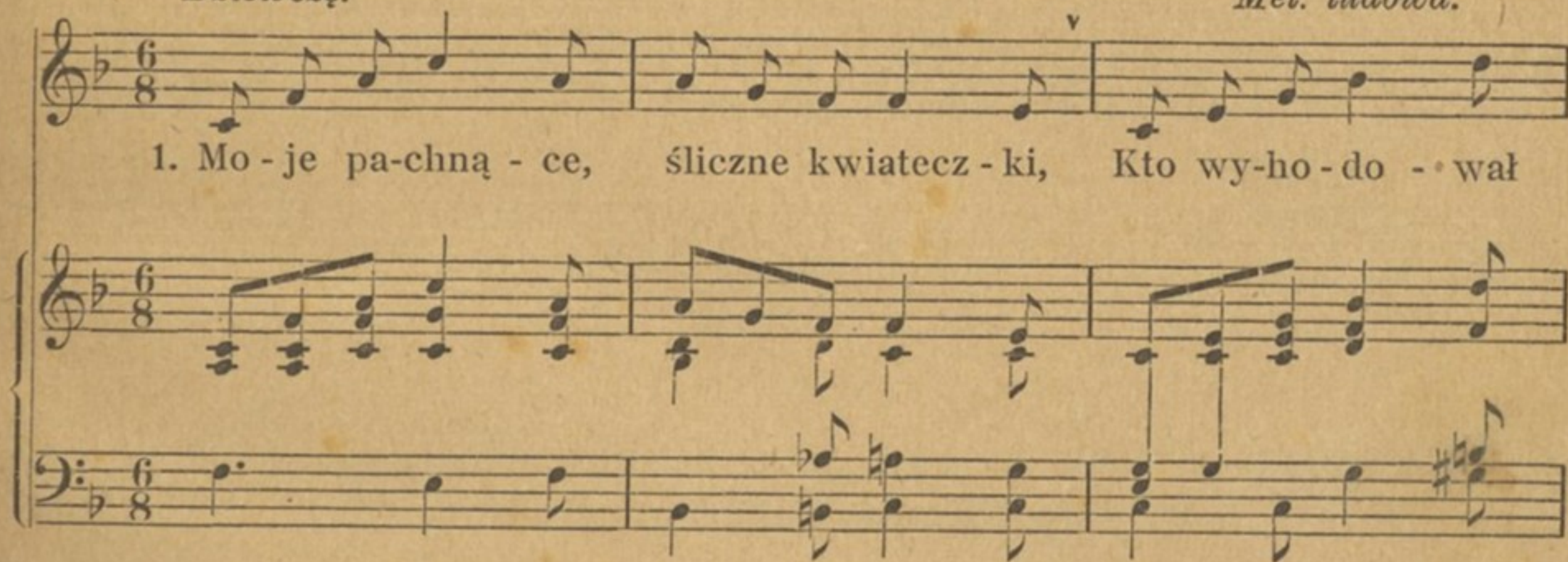
Lubię ka-li - ny, krasne ja-gód - ki, Lubię ptaszy - ny głosik milut - ki.
A tu ka-li - na biedna krzewi - na, Samotna sto - i, la-to wspomina.

7. Dziewczynka i kwiaty.

Dość wolno.

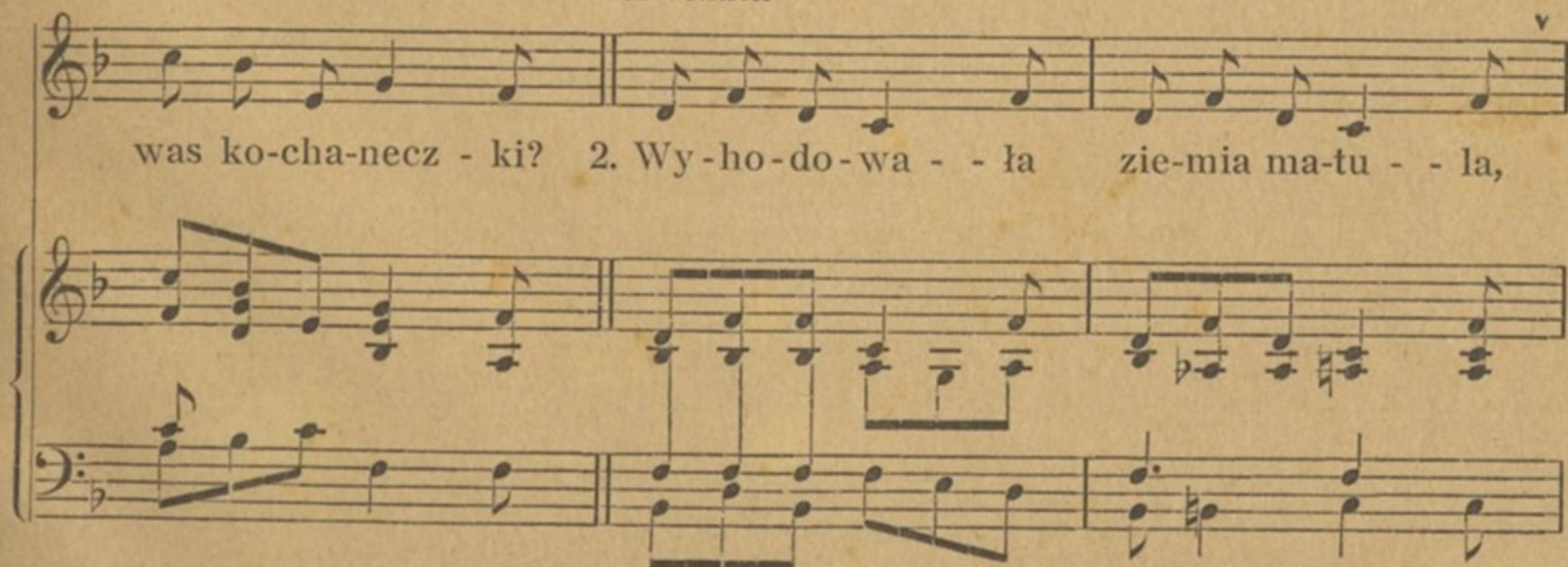
Dziewczę.

Mel. ludowa.

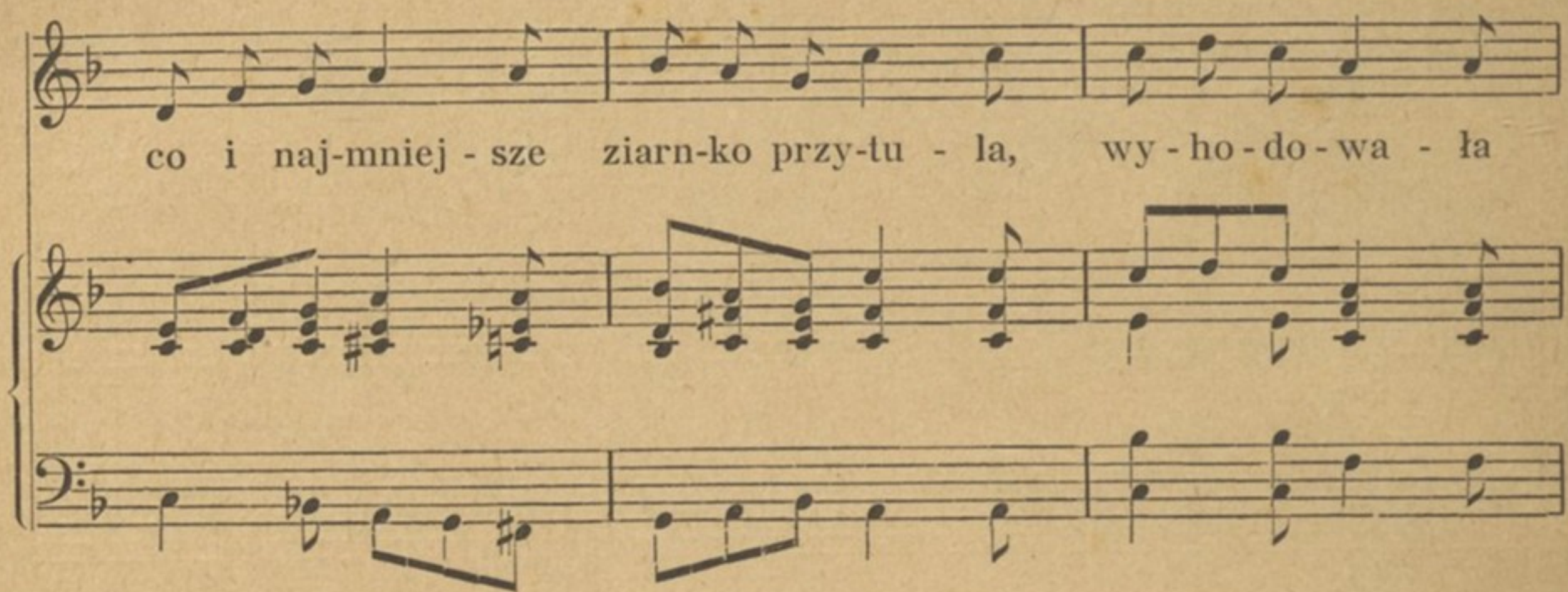

1. Mo - je pa-chną - ce, śliczne kwiatecz - ki, Kto wy-ho-do - wał

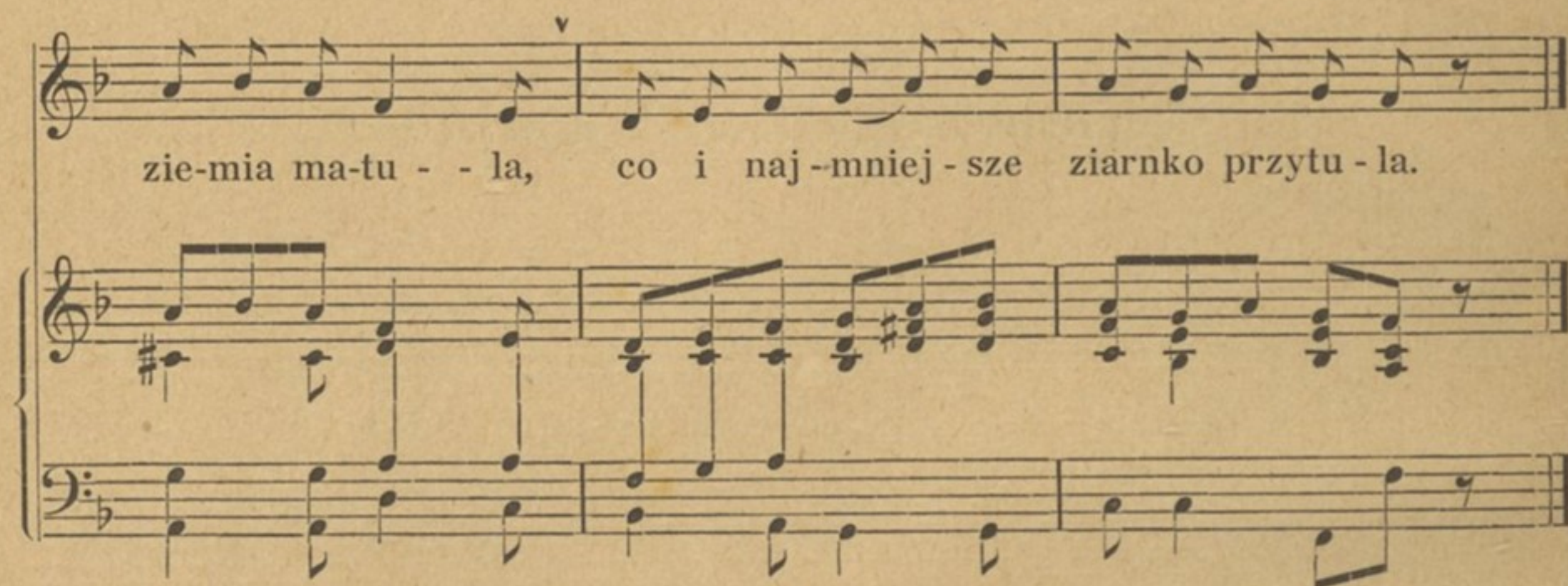
Kwiatki.

was ko-cha-necz - ki? 2. Wy-ho-do-wa - - ła zie-mia ma-tu - - la,

co i naj-mniej - sze ziarn-ko przy-tu - la, wy - ho - do - wa - ła

zie-mia ma-tu - - la, co i naj-mniej - sze ziarnko przytu - la.

Dziewczę. 3. Na co wam rosa, deszcze wiosenne,
Ciepłe słoneczka blaski promienne?

Kwiatki. 4. Rosa i deszczyk rzeźwią nas mile,
A słońko życia przedłuża chwile. (bis)

Dziewczę. 5. A pilna pszczołka, motyl skrzydlaty
Czemu siadają na wasze kwiaty?

Kwiatki. 6. Motyl ssie soki, pszczołka przyleci
I zbiera słodycz na miód dla dzieci. (bis)

Dziewczę. 7. A co się z wami, kwiateczki, dzieje,
Gdy miły wietrzyk dokoła wieje?

Kwiatki. 8. Wiaterek w wieczór pogodny, cichy,
Do snu kołysze nasze kielichy. (bis)

8. Kukawka.

Wolno.

Mel. ukraińska. Słowa L. J.

Ku - ka - wecz-ko, ko - cha-necz - ko, cze - go ty tak ku - - kasz?

Mo - że wo - łasz swo-ich dzie - tek, mo - że gniazdka szu - - kasz?

Prędzej

2. Oj! ni - ko - go ja nie wo - łam, bo me ma - ła dzie - ki,

Wolniej

na - wet gło - su nie po - zna - ją swej ro - dzo - nej ma - - tki!

3. Oj, nie szukam ja gniazdeczka, 4. Tutaj w gaju przy ruczaju
Bom go nie uwiła, Kukam sobie biedna,
W cudzych gniazdach rozproszona Bo mi smutno i żałośnie,
Moja dziatwa miła. Zem na świecie jedna.

9. Dziewczę i słowik.

Wolno.

Mel. białoruska. Słowa L. J.

1. Prze-stań nu - cić, mo - ja zło - ta, ser - decz-na pta - szy - no!

Bo mię drę - czy znów tę - skno - ta, lży mi z o - czu pły - ną!

Bo mię drę - czy znów tę - skno - ta, łzy mi z o - czu pły - ną!

2. Gdy ty nucisz, mój maleńki,
Smutek mię napada
I na skrzydłach do mateńki
Poleciećbym rada.

3. Skoro wróci, mój słowiku,
Mama droga, miła,
Będę z tobą znów w gajku
Piosenki nuciła.

10. Mazurek.

Tempo mazurka.

Melodya ludowa. Słowa L. J.

1. Chłó - pak ja tę - gi! o - cho - czy, żwa - wy!
2. Mam ja ba - si - czek, ja - sny od świę - ta,

I do ro - bo - ty! i do za - ba - wy!
W mo - ją suk - ma - nę, ró - życz - ka wpię - ta!

Mam ko-szul - kę czy - stą, no - wą, cien - ka, bia - łą, mu - śli - no - wą,
Mam bu - ci - ki z podkówka - mi, ja - kich nie - ma mię - dzy wa - mi,

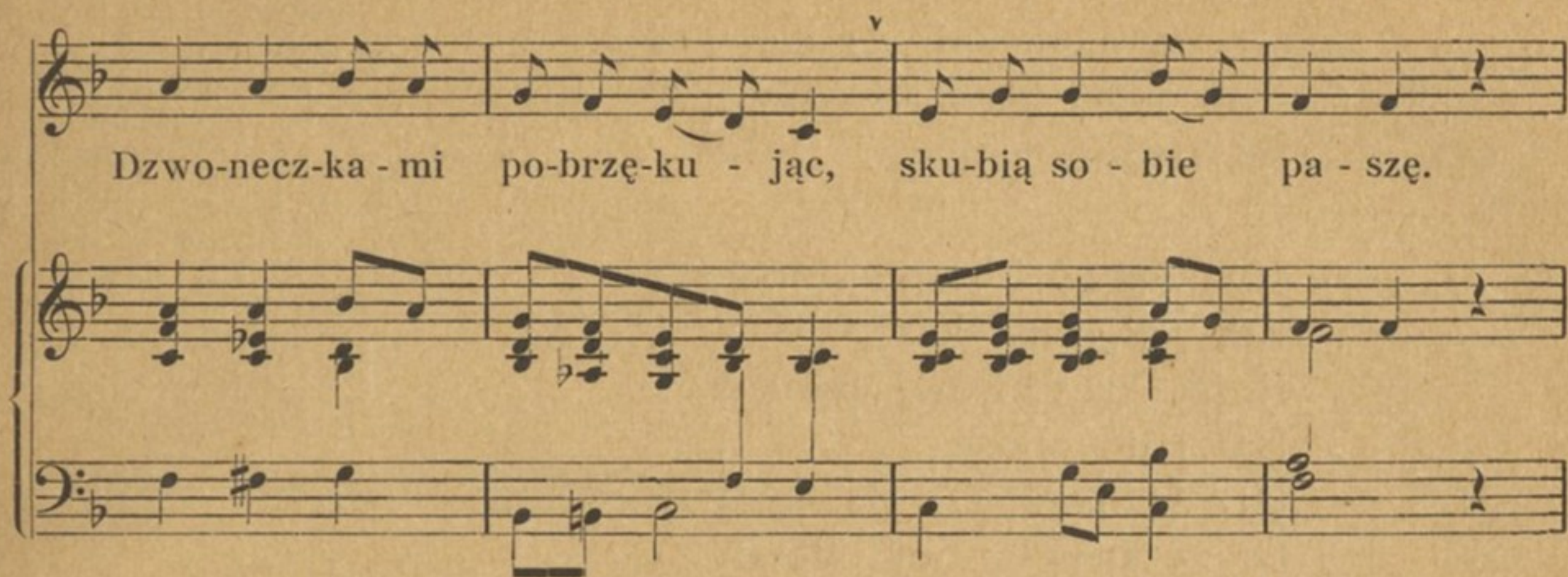
je - dwa-biem szy - tą! Wej! la - bo - ga! je - dwa-biem szy - tą.
W całej War - sia - wie! Wej! la - bo - ga! W całej War - sia - wie.

11. Pastuszek.

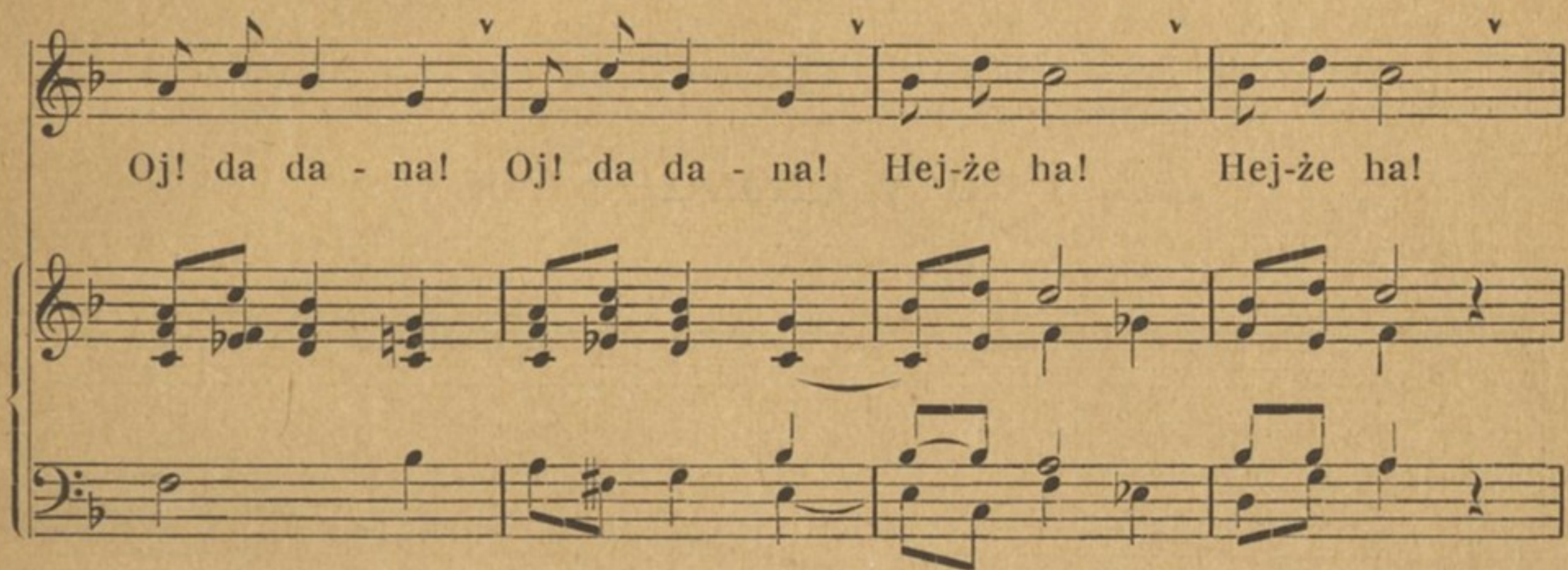
Spokojnie.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

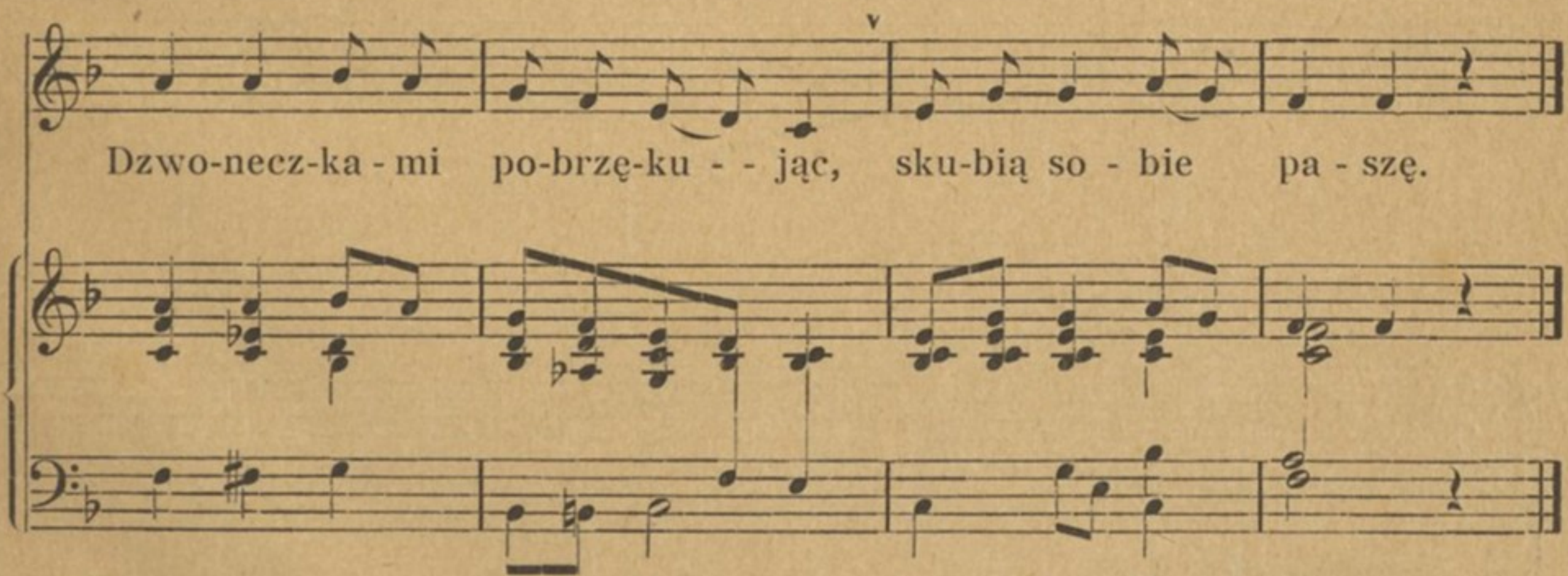
1. Po po - la - nie, po zie - lo - - nej, cho - dzą krówki na - sze.

Dzwo-necz-ka - mi po-brzę-ku - jąc, sku-bią so - bie pa - szę.

Oj! da da - na! Oj! da da - na! Hej-że ha! Hej-że ha!

Dzwo-necz-ka - mi po-brzę-ku - jąc, sku-bią so - bie pa - szę.

2. Chodzą, chodzą moje krówki
Po zielonej trawce;
A ja sobie gram tęskliwie
Na swojej ligawce,

Oj! da dana! Oj! da dana! Hejże ha! Hejże ha!
A ja sobie gram tęskliwie
Na swojej ligawce.

3. Już zachodzi jasne słońko,
Upłynął czas skory,
Hejże krówki, hej jałochy,
Dalej do obory.
Oj! da dana! Oj! da dana! Hejże ha! Hejże ha!
Hejże krówki, hej jałochy,
Dalej do obory.

12. Padły chłodne rosy.

Dość wolno.

Słowa L. J.

Pa-dły chłodne ro - sy, na ró - żo - we wrzo - sy, na powoje bia - łą,

na bar-wi-n-ki ma - łą. Jak te ro - sy pa-dły, wrzosom liczka zbladły,

wą - tły po-wój bia-ły, chy - li się o - mdla-ły. A barwin-ki ma - ły,

zie - loniuchne ca - ły, prościuteń-ko sto - ją, chłodu się nie bo - ją.

13. W lesie.

Wolno.

Mel. ludowa.

1. Sta - re dę - by, pię-kne bu - ki, u - ma - jo - ne sto - - ją,

a ob - wi - ste ga - łą - zecz - ki bia - łą brzo - zę stro - ją,

la la la! la la la! la la la la la!

Chor { 2. Balsamiczny zapach sosny
Wiatr w koło roznosi,
Przy gniazdeczku na leszczynie
Ptaszek piosnkę głosi.

Chor { 3. Tam wiewiórka zwinna skoczy,
Tu dzieciół zapuka,
Tam dziewczynka jasnowłosa
Jagód w lesie szuka.

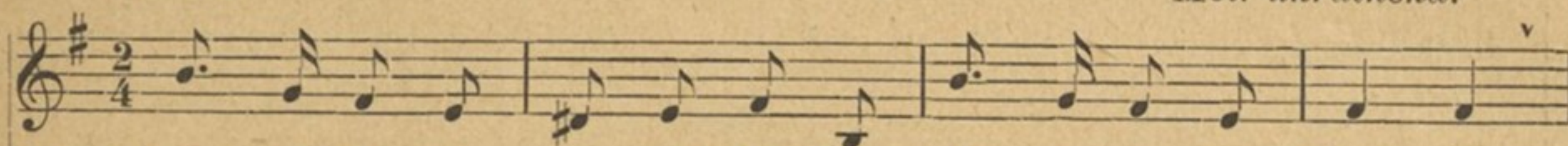
Chor { 4. A tam strumień wśród olszyny
Szemrze gdzieś z daleka... *nie słysze*
Jak tu miło! nawet nie wiesz, *nie słysze*
Że słońko dopieka. *Chor*

las - co słyszeć w lesie
spokojnie

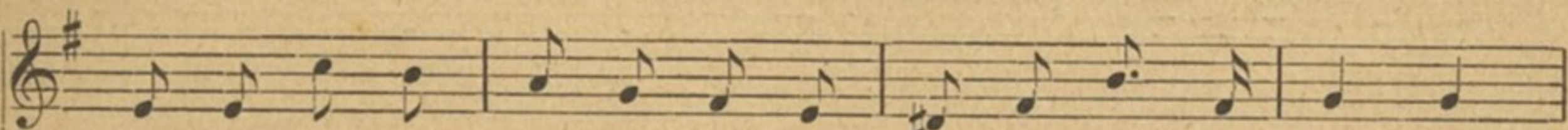
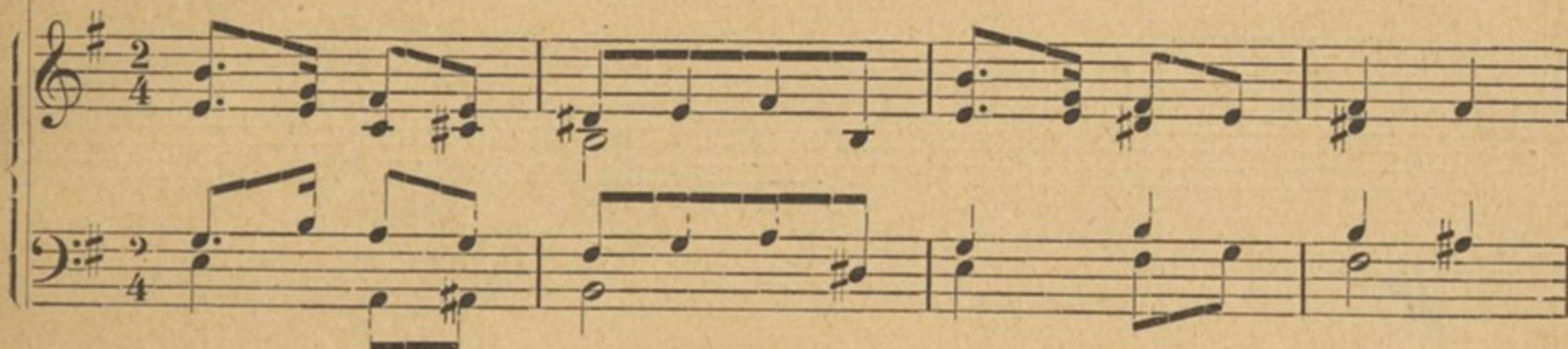
14. Zima.

Wolno.

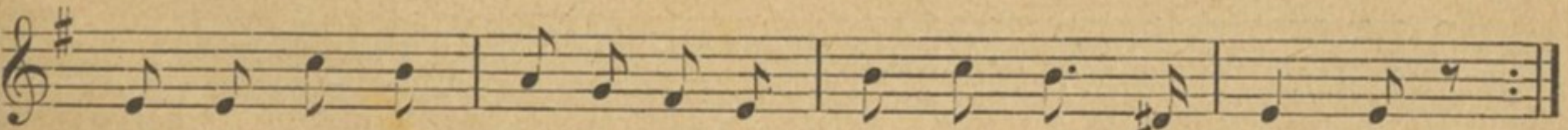
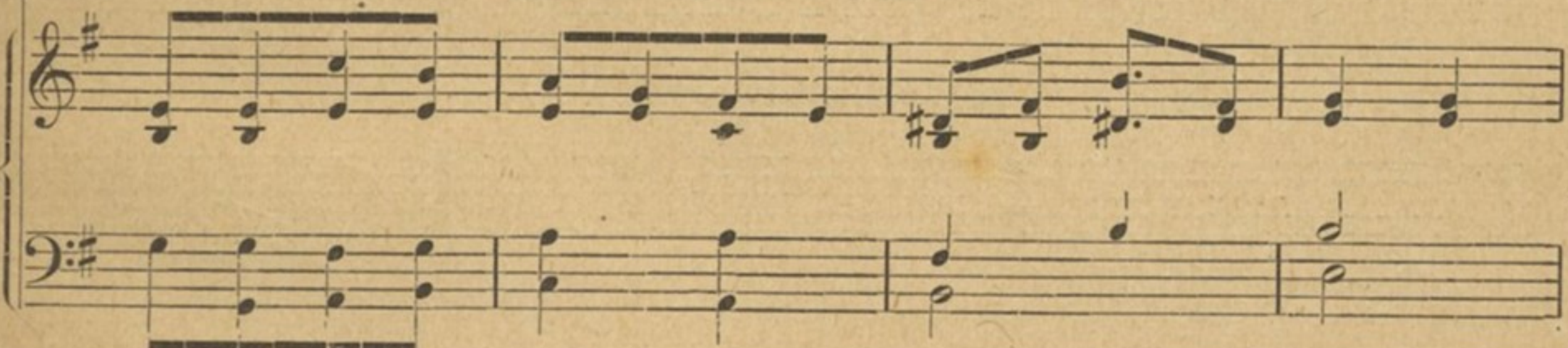
Mel. ukraińska.

1. Smu - tna zi - ma za - wi - ta - ła! sto - ją na - gie drze - wa!
2. Po - ła, ła - ki i o - gro - dy bia - ły śnie - żek tu - li!

od - po - czy - wa zie - mia ca - ła, pta - szek już nie śpie - wa!
Łód po - ści - nał by - stre wo - dy, z zimna człek się ku - li!

od - po - czy - wa zie - mia ca - ła, pta - szek już nie śpie - wa.
Łód po - ści - nał by - stre wo - dy, z zimna człek się ku - li.

3. Dzio-nek krót-ki pręd-ko mi - nie, Wi-cher w po-lu dmu - cha,

The first system of the musical score is in G major (one sharp). It consists of a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves. The vocal line begins with a treble clef and contains four measures of music, with the lyrics '3. Dzio-nek krót-ki pręd-ko mi - nie, Wi-cher w po-lu dmu - cha,' written below. The piano accompaniment also starts with a treble clef and includes a bass line. The lyrics are aligned with the vocal melody.

O - gień trza - ska na ko - mi - nie, dłu - ga noc i głu - cha!

The second system continues the musical piece. It features the same vocal and piano parts. The vocal line has four measures with the lyrics 'O - gień trza - ska na ko - mi - nie, dłu - ga noc i głu - cha!'. The piano accompaniment continues with two staves, maintaining the G major key signature.

Prędzej
Lecz nie-dłu - go pry - sną lo - dy, Przejdzie zi - ma sro - ga,

The third system begins with the tempo marking 'Prędzej' (Faster). It continues the vocal and piano parts. The vocal line has four measures with the lyrics 'Lecz nie-dłu - go pry - sną lo - dy, Przejdzie zi - ma sro - ga,'. The piano accompaniment is on two staves, and the key signature remains G major.

wolniej

i za-kwi-tną znów o - gro - dy, wró - ci wio - sna dro - ga!

15. Czajka.

Bardzo wolno.

Mel. białoruska. Słowa L. J.

1. Czaj-ka la - ta - ła! Czaj-ka krzy - cza-ła! Nie-ma gnia-zdeczka,
2. Ni - knie już w da-li! Je-szcze się ża - li! Ze ma - łe dzie - ci,

com zbu - do - wa - ła! Ki - lik! Ki - lik! Le - ci do
lu - dzie za - bra - li! Ki - lik! Ki - lik! Pły - ną do

gó - ry! Szu - kać li - - to - ści u ciem - nej chmu - ry!
słoń - ca! Za - ło - snej ma - tki skar - gi bez koń - ca!

MARSZE.

16. Wiosna.

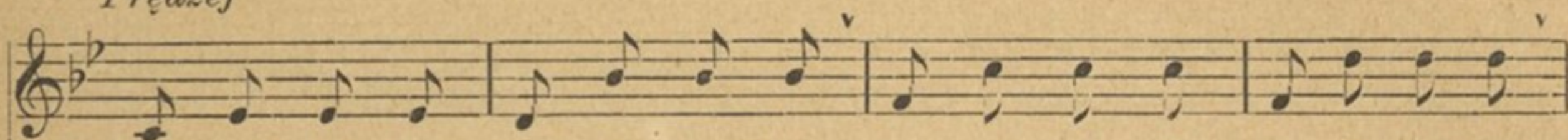
Dość wolno.

Mel. ukraińska. Słowa L. J.

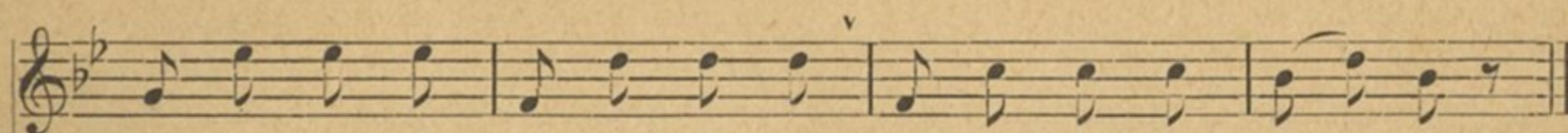
1. Już nadcho - dzi śliczna wiosna, wko - ło kwia - ty ob - sy - pu - je;
3. I - dzie wio - sna, śnieg już ta - je, wko - ło zie - mia zie - le - nie - je,

ja - sna, pię - kna i ra - do - sna po świe - cie wę - dru - je.
zie - le - nie - ją bo - ry, ga - je, ciem - ne le - śne knie - je.

Prędzej

2. Po - nad gło - wą ma sło - necz - ko, co na nie - bie ja - sno świeci,
4. Oj! nie trać - my a - ni chwil - ki w wiosen - ne po - ran - ki —

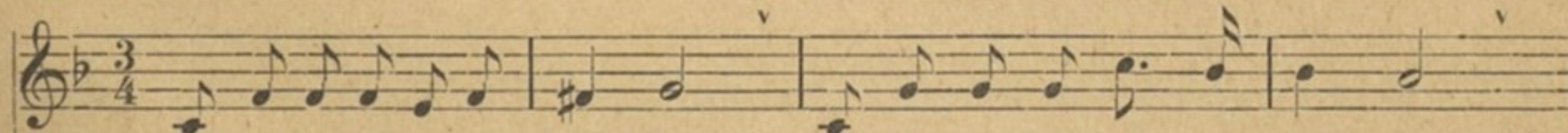
a na rę - ku ma gniazdeczko, przed nią mo - tyl le - - ci.
chodźmy go - nić tam mo - tyl - ki, i go - nić sa - san - - ki.

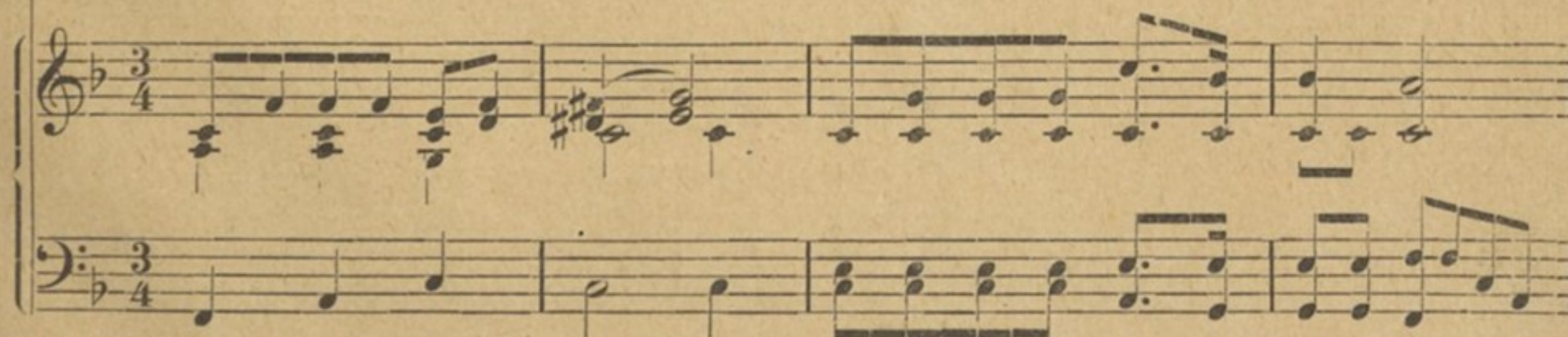
17. Jesień.

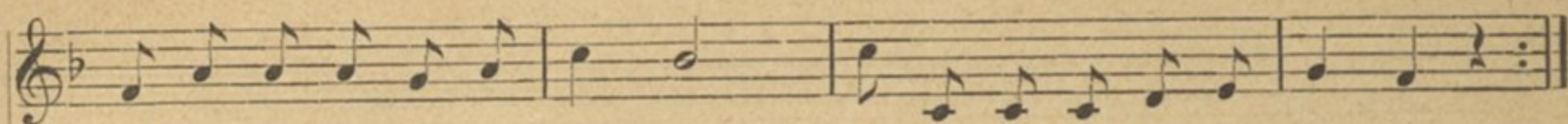
Wolno.

Mel. litewska (weselna szlachecka).

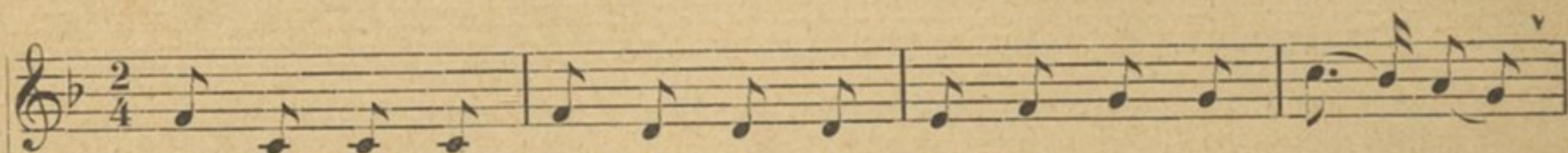

1. Już słoneczko nie do - pie - ka, chłodniej ro - bi się na dwo - rze,
2. Bia - łe ni - ci pa - ję - czy - ny roz - snu - wa - ją się po świe - cie.

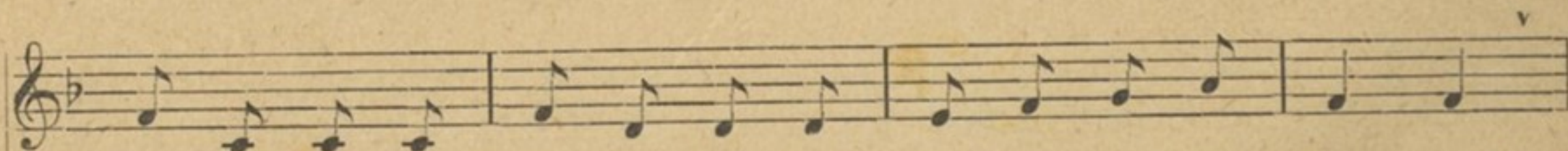

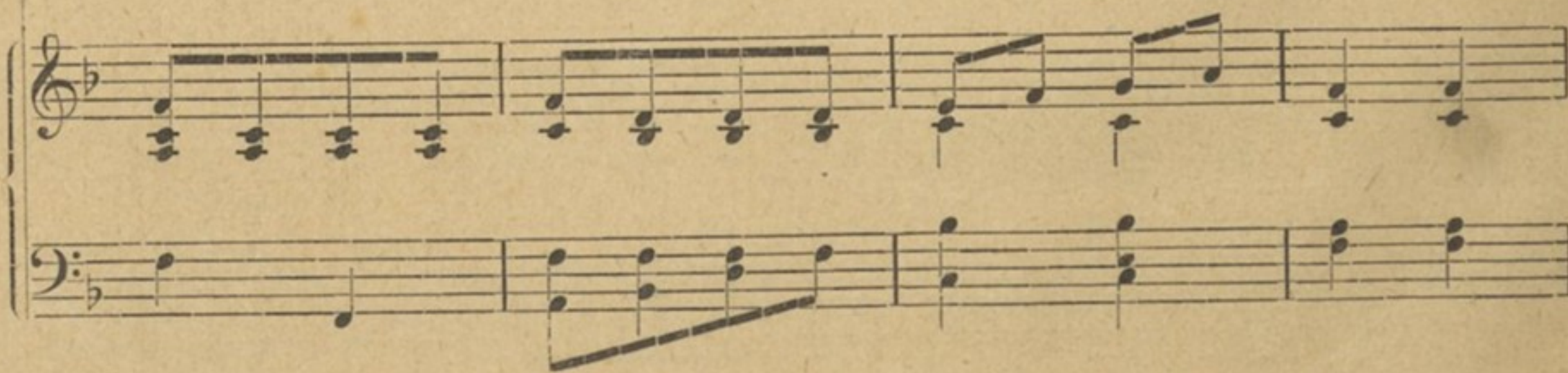
Le-cą ptaszki hen! za mo - rze, gdzie je wieczna wiosna cze - ka.
Zło-ty liść z szele-stem le - ci z ob - na - żo-nej już drze-wi - ny.

3. Peł - no barwnych śli-wek, gru-szek, w sa-dzie ko - ło cha - ty;

bę - dzie tak - że plon bo - ga - ty z o - rzechów, ja - bli - szek!

4. Pię - kna je - sień tak bo - ga - ta w różne da - ry nie - - ba,

kto pra - co - wał tak jak trze - ba, te - go peł - na cha - ta.

18. Wojacy.

Tempo marsza.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Gdy wo - ja - cy ma - sze - ru - ją, żół - te, ja - sne tra - by ma - ja,

a na tra-bach tych trę-ba-cze ślicz-ne mar-sze gra - - ją!

Tra ra ra ra, tra ra ra ra, ślicz-ne mar-sze gra - - ją.

2. Na ramieniu ci wojacy
Broń błyszcząca, palną mają,
I z tej broni, jak wypadnie,
Do celu strzelają.
Pif paf! pif paf! pif paf! pif paf!
Do celu strzelają.
3. A u boku ci wojacy
Jasne, ostre szable mają,
I szablami, jak potrzeba,
Dzielnie nacierają.
Ciach, ciach, ciach, ciach! Ciach, ciach, ciach, ciach!
Dzielnie nacierają.
4. Każdy wojak ma rumaka,
Na nim szybko galopuje;
Dzielny konik mknie jak strzała,
Gdy żłobek swój czuje.
Hop, hop, hop, hop! Hop, hop, hop, hop!
Gdy żłobek swój czuje.

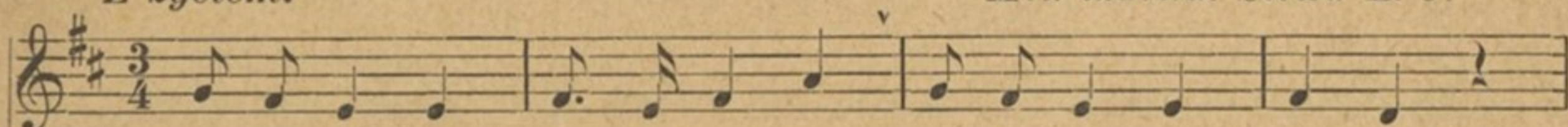
Stosownie do słów piosenki dzieci, maszerując, naśladują trąbie-
nie, strzelanie, nacieranie szablą i galopowanie konia.

ZABAWY.

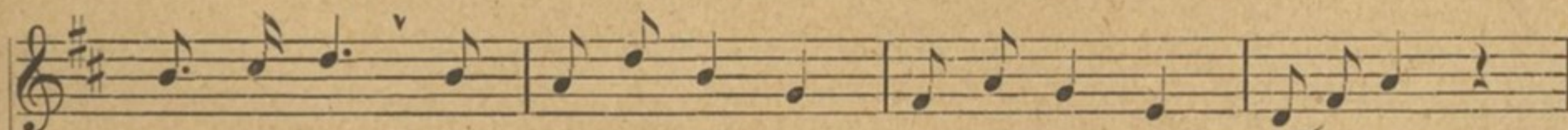
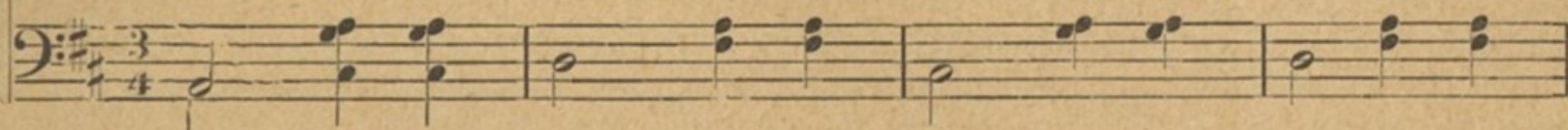
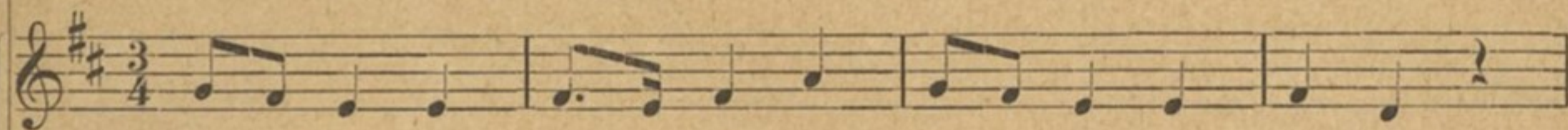
19. Zabawa w sąsiada.

Z życiem.

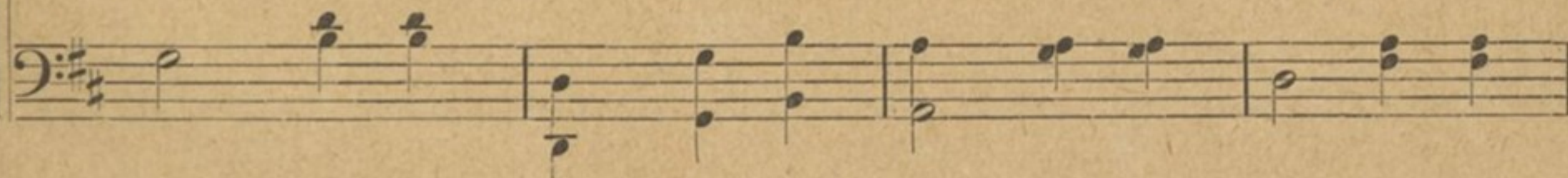
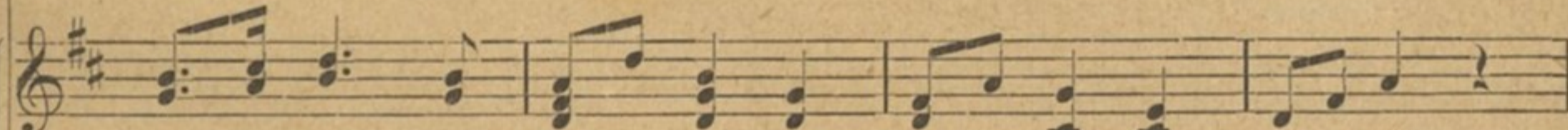
Mel. ludowa. Słowa L. J.

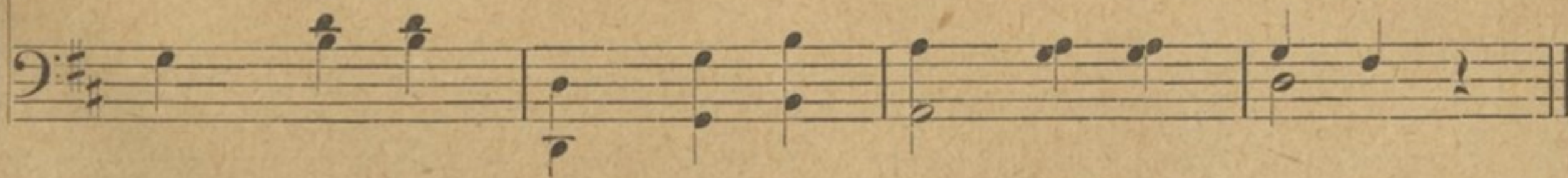
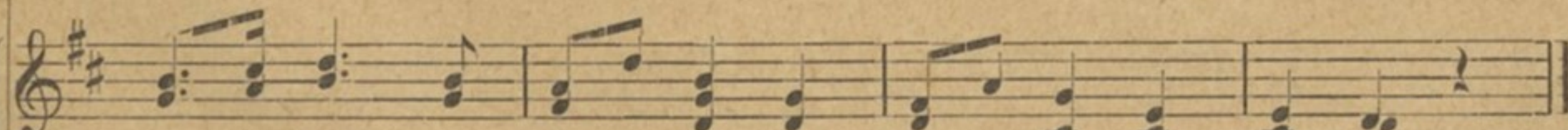
1. Na - o - ko - ło wciąż wę-dru - je, wszystkich roz - py - tu - je.

Czy pan rad, czy pa - ni ra - da, ze swe-go są - - sia - da?

Czy pan rad, czy pa - ni ra - da, ze swe-go są - - sia - da.

2. Z tym sąsiadem trudna rada!
Słówka nie zagada!
Nie chcę, nie chcę tego mruka, } bis
Niechaj miejsca szuka.

3. Owszem, bardzo jestem rada,
Grzecznie odpowiada,
Proszę dalej iść i pukać, } bis
Miejsca sobie szukać.

Dziecko chodzi w kole, nuci pierwszą zwrotkę i zwraca się z zapytaniem do którego z współtowarzyszy zabawy. Zapytane dziecko nuci drugą zwrotkę i naznacza jednego z sąsiadów do chodzenia w kole, albo nuci trzecią zwrotkę na znak zadowolenia ze swego sąsiedztwa.

20. Mazur.

Żwawo.

Mel. ludowa.

1. Graj-ku! graj nie ba - ła-mu-tnie, to ma-zu - ra ka - żdy u - tnie,

do ma-zu - ra, do ma-zu - ra, chodź dziewczynko, chodź-no któ - ra,

mf

hop sa sa sa, hop sa sa sa, hop sa sa sa hop hop!

2. Przytupujcie obcasami,
Ognia skrzescie podkówkami,
Grajku, graj nie bałamutnie,
To hołubca każdy utnie.

3. Chłopcy w lewo, panny w prawo,
Spieszmy rażno, prędko, zwawo,
Grajku, graj nie bałamutnie,
To mazura każdy utnie.

4. Teraz w koło się złączymy,
Przytupniemy, podskoczymy,
Grajku, graj nie bałamutnie,
To mazura każdy utnie.

Śpiewając pierwszą zwrotkę, dzieci łączą się w pary; podczas drugiej — tańczą mazura; przy trzeciej zwrotce puszczaają się i rozdzielają (chłopcy tańczą na lewo, a dziewczęta na prawo). Później łączą się w duże koło i tańczą do końca piosenki.

21. Taniec.

Bardzo prędko.

Mel. zakopiańska (ze zbioru Kleczyńskiego).

1. Wszyscy chę - tnie tań - cu - je - my, ska - kać lu - bi ka - żde z nas!

Na - prze - ciw - ko wnet sta - nie - my i roz - pocz - niem ta - niec wraz!

To na le - wo, to na pra - wo, by - le zręcznie, by - le żwawo!

Te - raz zrób - my ślicz - ny dyg! i na miejsce skoczmy w mig.

2. Wszyscy chętnie tańczujemy!
Skakać lubi każde z nas!
To do siebie pobiegniemy,
To na miejscu staniem wraz.

Teraz podaj obie ręce,
Niech-że z tobą się okręce.
Zróbmy krzyż i splećmy dłoń
I na miejsce goń, goń, goń!

22. Dożynki.

Zwawo i wesoło.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. U - koń-czo - ne żni - - wa, ka - żdy we - sół śpie - wa,

na - de - szły do - żyn - ki, a więc żar - ty, kpin - - ki,

a - boś - wa to ja - cy ta - cy chłop-cy kra - ko - wia - cy.

2. Hanuś smagłolica,
Nasza przodownica,
Dla pani ma wianki,
Dla pana równianki,
Albośwa to jacy tacy
Chłopcy Krakowiacy!

3. Grajku, rznij od ucha!
Niechaj każdy słucha,
Jak sobie po pracy
Tańczą Krakowiacy.
Albośwa to jacy tacy
Chłopcy Krakowiacy!

Dzieci ustawić parami. (Można im dać małe sierpy z kartonu, grabki i wieńce). Podczas dwóch pierwszych zwrotek maszerują i śpiewają, z początkiem trzeciej — łączą się w pary i tańczą krakowiaka.

23. Przepiórka.

Z życiem.

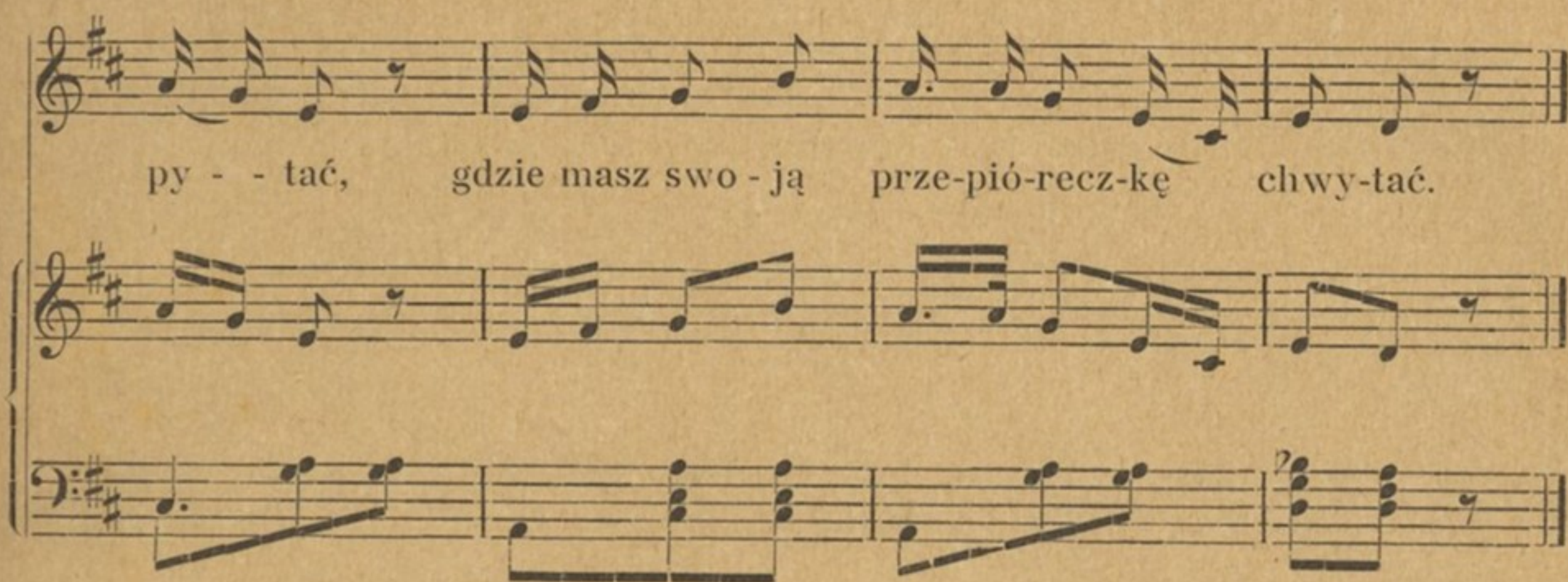
Mel. ludowa. Słowa L. J.

(Chłopiec).

1. Ma - tu - leń - ko, ma - tu - leń - ko sta - - ra, gdzież to mo - ja

(Matka).

prze-pió-recz-ka sza - - ra? Idź-no chłopcze dobrych lu - dzi

Chłopiec: Powiadali mi mateńka stara,
Że wy wieta, gdzie przepiórka szara.

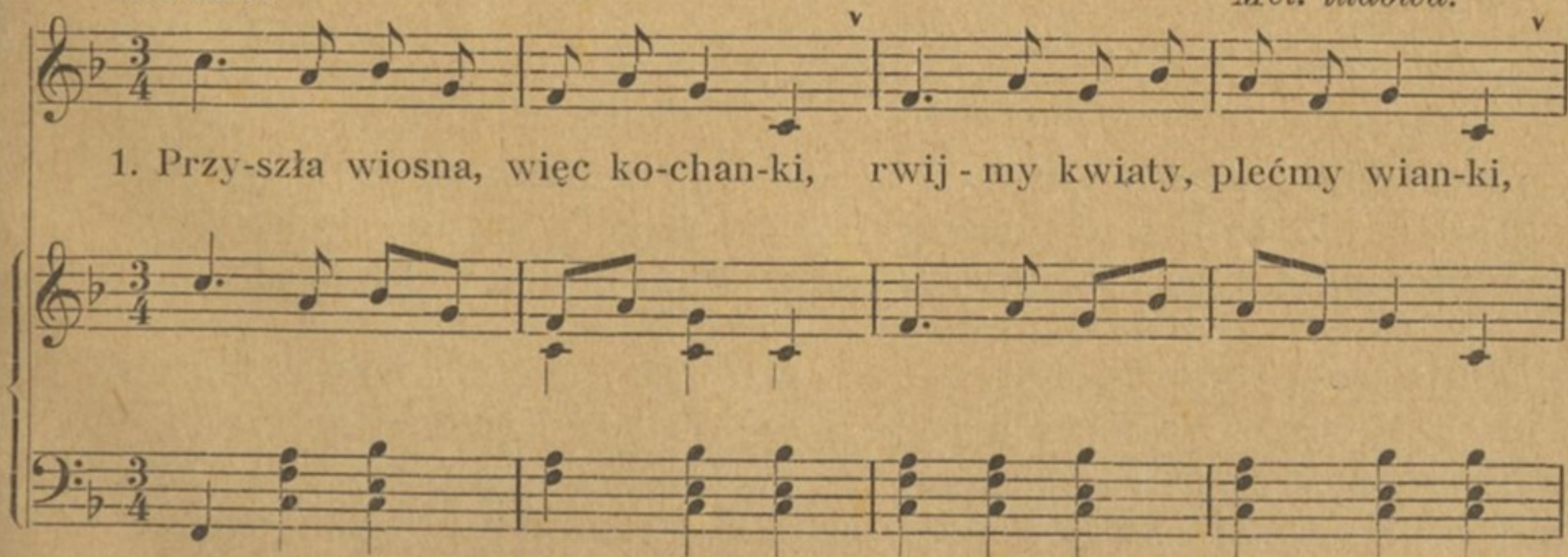
Chór: Oj! biegła tu przepiórka hoża,
Oj! zniknęła pośród łąnów zboża!
Chłopcze młody, długo się nie pytaj,
Tylko biegnij, przepióreczkę chwytaj,
Biegnij, chłopcze, do jasnego prosa,
Co tam na nim błyszczy ranna rosa.
Biegnij, chłopcze, do jarego żyta,
Co się chwieje jak złocista kita,
Spiesz się, chłopcze, o nic już nie pytaj,
Tylko swoją przepióreczkę chwytaj.

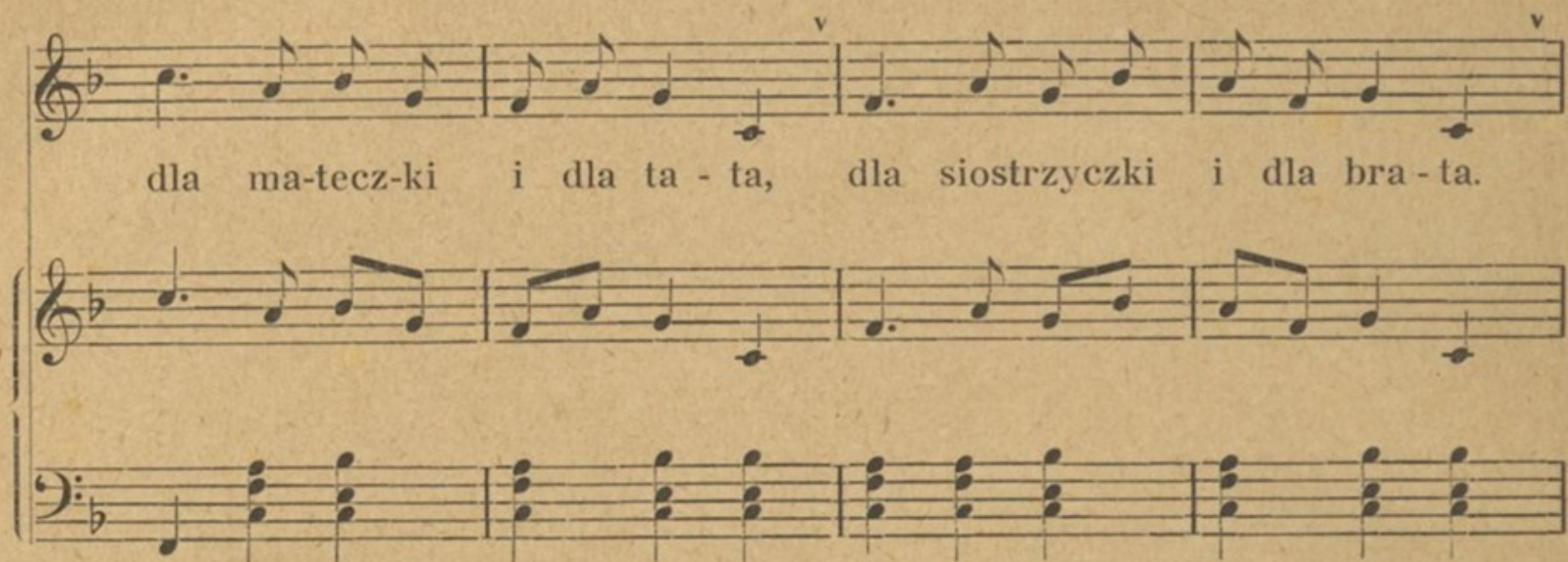
Dzieci ustawić w dwóch szeregach naprzeciw siebie. Pomiedzy szeregami stoi matka i chłopiec. Za szeregami ukryta jest przepiórka. Piosnkę rozpoczyna chłopiec, odpowiada mu matka; chłopiec z gestem zapytania zwraca się do szeregów, śpiewając trzeci dwuwiersz. Pozostałe słowa piosenki śpiewa chór! Przepiórka tańcząc, ucieka, a chłopiec ją goni.

24. Wianki.

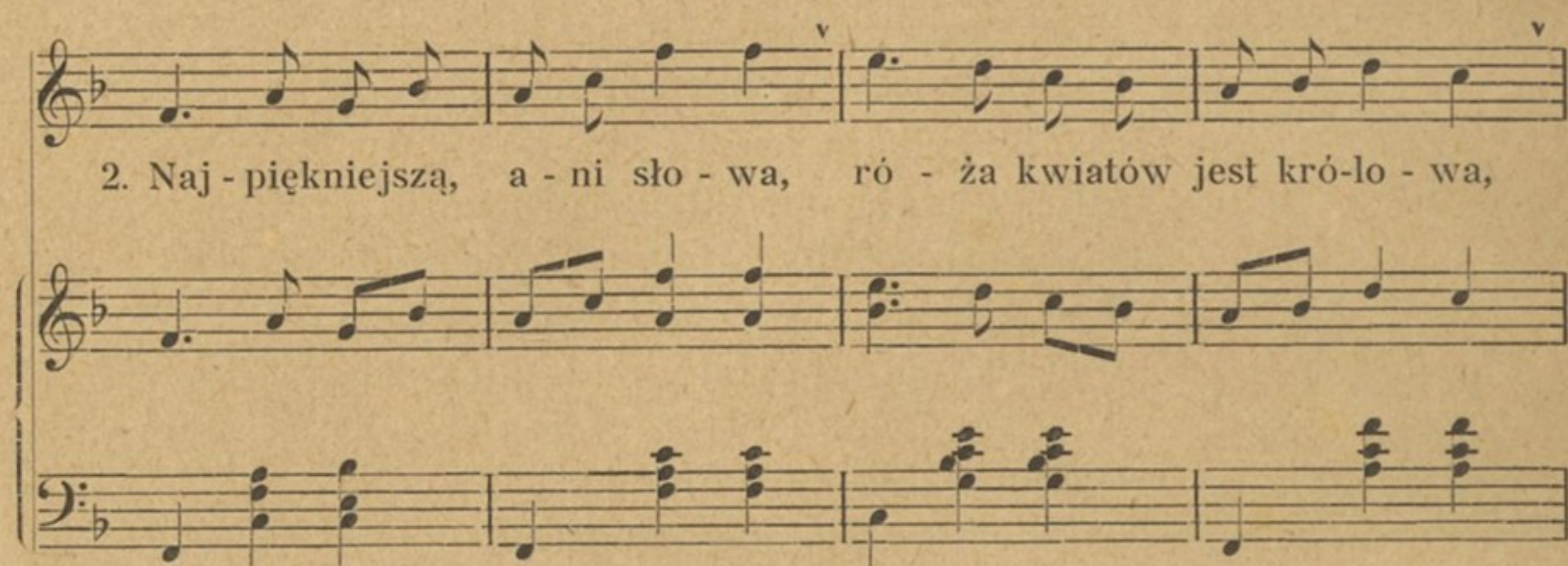
Zwawo.

Mel. ludowa.

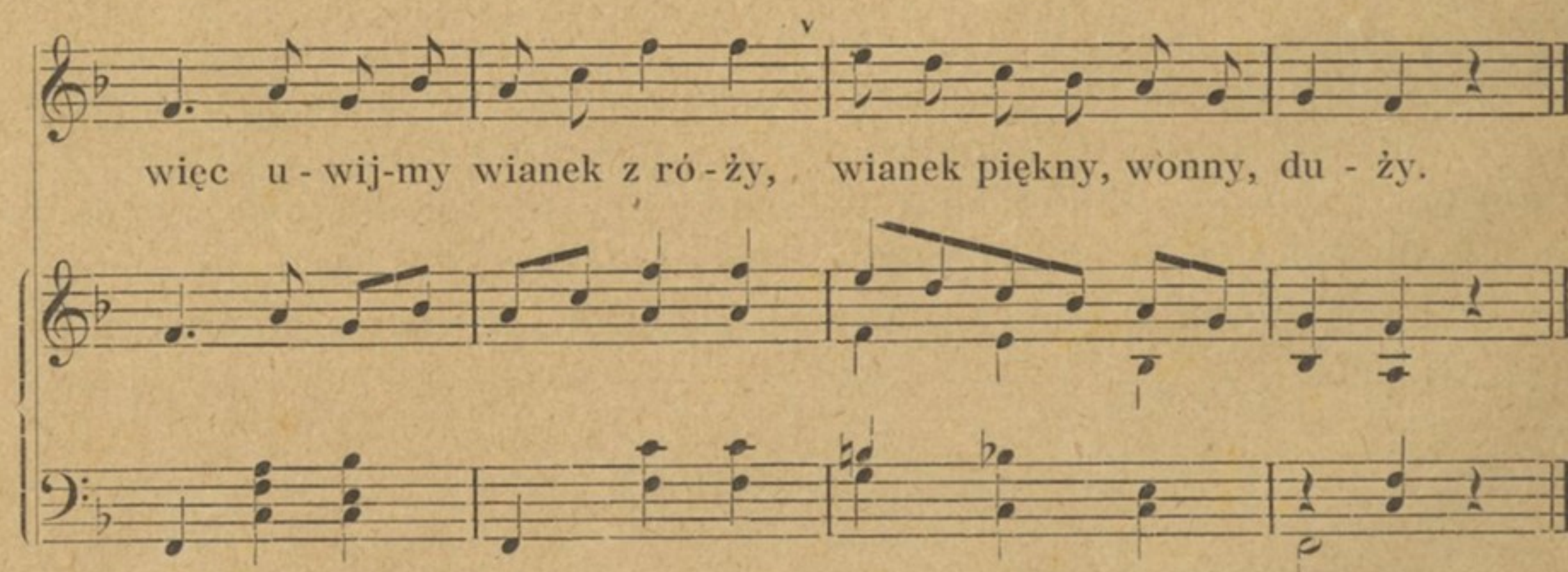

dla ma-tecz-ki i dla ta - ta, dla siostrzyczki i dla bra - ta.

2. Naj - piękniejszą, a - ni sło - wa, ró - ża kwiatów jest kró-lo - wa,

wieć u - wij-my wianek z ró - ży, wianek piękny, wonny, du - ży.

3. Tam nad wodą miłą wiosną
Niezapudki modre rosną,
Dajcie, dajcie na wianeczki
Niezapudki jak gwiazdeczki.

4. Fiołki w trawie się ukryły,
Lecz je zdradza zapach miły,
Gdy kwiateczki te zerwiemy,
Ładny wianek uwijemy.

5. Czwarty wianek z bratków będzie,
Co na mamy rosną grzędzie
I barwią się na słoneczku
Całe lato w ogródeczku.

6. Cztery piękne wianki mamy,
Więc się żwawo wykręcamy,
Już tańczą fiołki, róże,
Niezapudki, bratki duże.

Koło dzieli się na cztery części, z których jedna wyobraża róże, druga — niezapominajki, trzecia — fiołki, czwarta — bratki. Pierwszą zwrotkę śpiewają wszystkie dzieci, drugą — róże, trzecią — niezapodki, czwartą — fiołki, piątą — bratki; ostatnią znowu wszystkie dzieci. Każdy gatunek kwiatów, śpiewając swoją zwrotkę, łączy się w kółko i obraca; podczas ostatniej zwrotki tańczą wszystkie cztery kółka.

25. Gra w pierścioneł.

Bardzo prędko.

Nowakowski.

Da-lej! da-lej! da-lej! by nas nie schwyta-li; tu jest, tu go

nie-ma, kto pu-ścił, kto trzy-ma? Zga-dnij, gdzie te-raz?

Fine.

Te-raz tru-dna ra-da! Mo-że u są-sia-da! Tu był! już go

a tempo

Wolniej, mówiąc

nie - ma! Szu - kaj, kto go trzy - ma. Zga - dnij, gdzie te - raz?
Da capo al fine.

26. Rzemieślnicy.

Żywo.

Mel. litewska.

Chór. 1) Wszyscy-śmy tu rze-mieśl-ni - cy, wszyscy na do-rob - ku,

Kto nas cze - go chce na - u - czyć, nie-chaj sta - nie w środ-ku.

Żle pró - - żnia - - kom jest na świe - - cie!

Żle pró-żnia-kom jest na świe-cie, czę - sto ła - kną chle - ba,

więc po - każ - cie co u - mie - cie, bo pra - co - wać trze - ba.

2. *Solo.* { Jestem sobie stolarz dzielny,
Prześlicznie hebluję,
I do tego, co nie gładkie,
Wyraźny wstręt czuję.

Chór. { Żle próżniakom jest na świecie,
Często łakną chleba,
Więc heblujmy, więc heblujmy,
Bo pracować trzeba.

3. *Solo.* { Jestem szewczyk, szyję buty,
Śliczne pantofelki,
A że dobrze znam robotę,
Więc mam odbył wielki.

Chór. { Żle próżniakom jest na świecie,
Często łakną chleba,
Szyjmy buty, pantofelki,
Bo pracować trzeba.

4. *Solo.* { Jestem kowal mocny, tęgi,
Ludziom usługuję,
Mam ja młotek i obcęgi
I żelazo kuję.

Chór. { Żle próżniakom jest na świecie,
Często łakną chleba,
A więc kujmy, jak kowale,
Bo pracować trzeba.

5. *Solo.* { Jestem piekarz, z mąki piekę
Różny chleb, bułeczki,
Strucle, babki, placki, ciasta
I obwarzanecki.

Chór. { Żle próżniakom jest na świecie,
Często łakną chleba,
Więc pracujmy, jak piekarze,
Bo pracować trzeba.

Zabawa ta zapoznaje dzieci z czynnościami stolarza, szewca, kowala i piekarza. Przy każdej solowej zwrotce występuje wyznaczone przedtem dziecko na środek koła i jedno naśladuje heblowanie, drugie wyciąganie dratwy, trzecie kucie, czwarte wygniatanie ciasta. Przy powtarzającej się strofie: »Żle próżniakom« i t. d. koło całe naśladuje czynności solisty.

27. Strażacy.

Zwawo.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

Solo. 1) Hej! stra-ża - cy! Hej! chłopa - cy! sia - daj - cie na koń.

Bo tam w da - li dom się pa - li, po - śpieszaj - cie doń!

Bo tam w da - li dom się pa - li, po - śpie - szaj - cie doń!

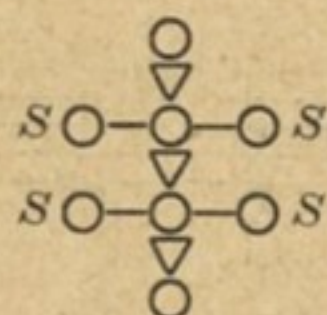
2. *Chór.* { Z sikawkami, pochodniami
Pędzą, trąbka gra,
I z pomocą ciemną nocą } bis.
Spieszą. Tra ra ra!

3. *Chór.* { Ogień bucha, wicher dmucha,
Iskry lecą het!
Hej chłopacy! hej strażacy, } bis.
Gaście płomień wnet.

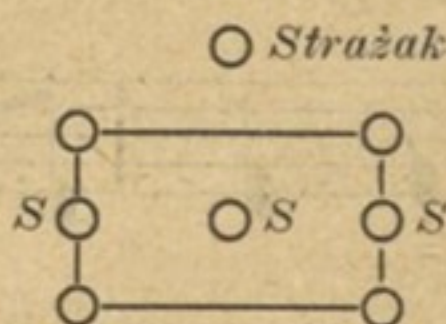
4. *Strażacy.* { My rąbiemy, pompujemy,
Chociaż ciemna noc,
Pracujemy, ratujemy } bis.
Biednych ludzi moc!

Pierwszą strofę śpiewa strażak, stojący na stołku w środku koła, w trakcie czego dzieci, wyznaczone na wozy ze strażakami i sikawką, ustawiają się szybko podług rysunku. Drugą i trzecią zwrotkę śpiewa chór, a straż jeździ naokoło, wreszcie przybywa do miejsca w pokoju, naznaczonego na pożar. Wtedy strażacy, śpiewając ostatnią zwrotkę, naśladują rąbanie, a jeden z nich pompowanie i syczenie wody.

Sikawka.

Wóz.

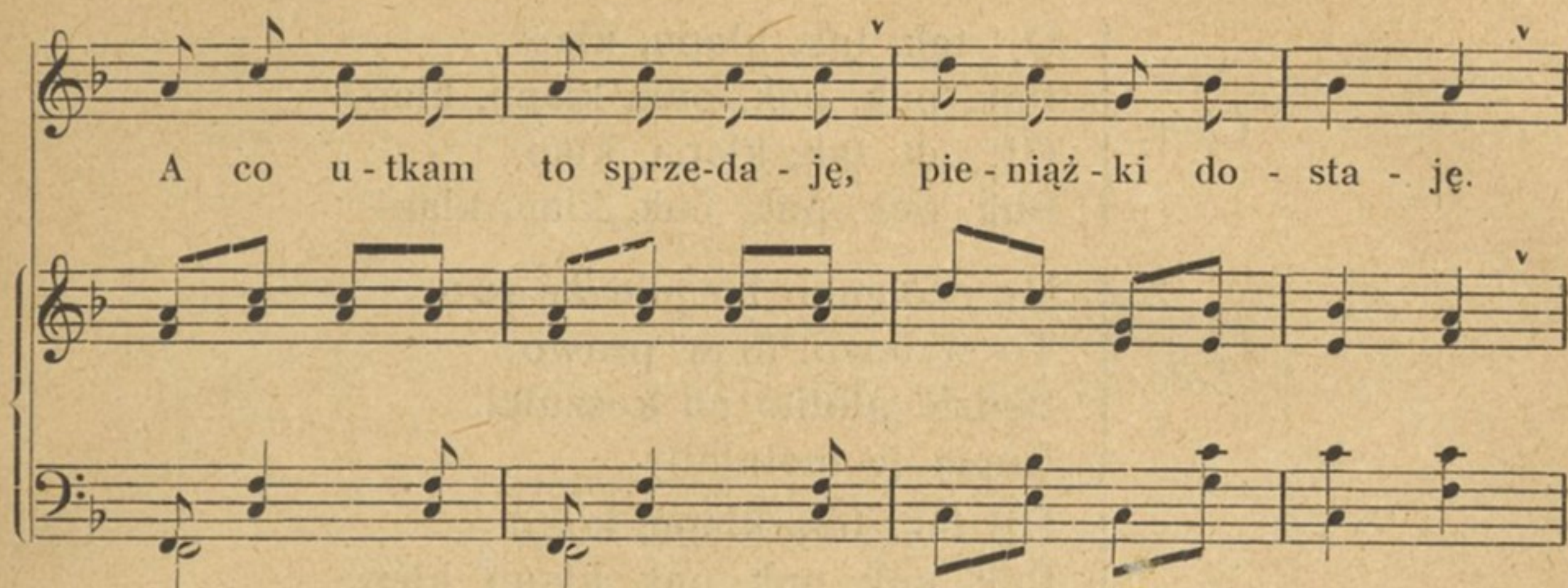
Kółka oznaczają dzieci, kreski ręce. Strażacy, oznaczeni literą S, wolną rękę mają podniesioną, jak gdyby trzymali pochodnię.

28. Tkacz.

Prędko.

Mel. litewska.

Solo. 1) Je-stem tkacz i tkam płó - cien - ko ła - dnie, ró - wno, cien - ko,

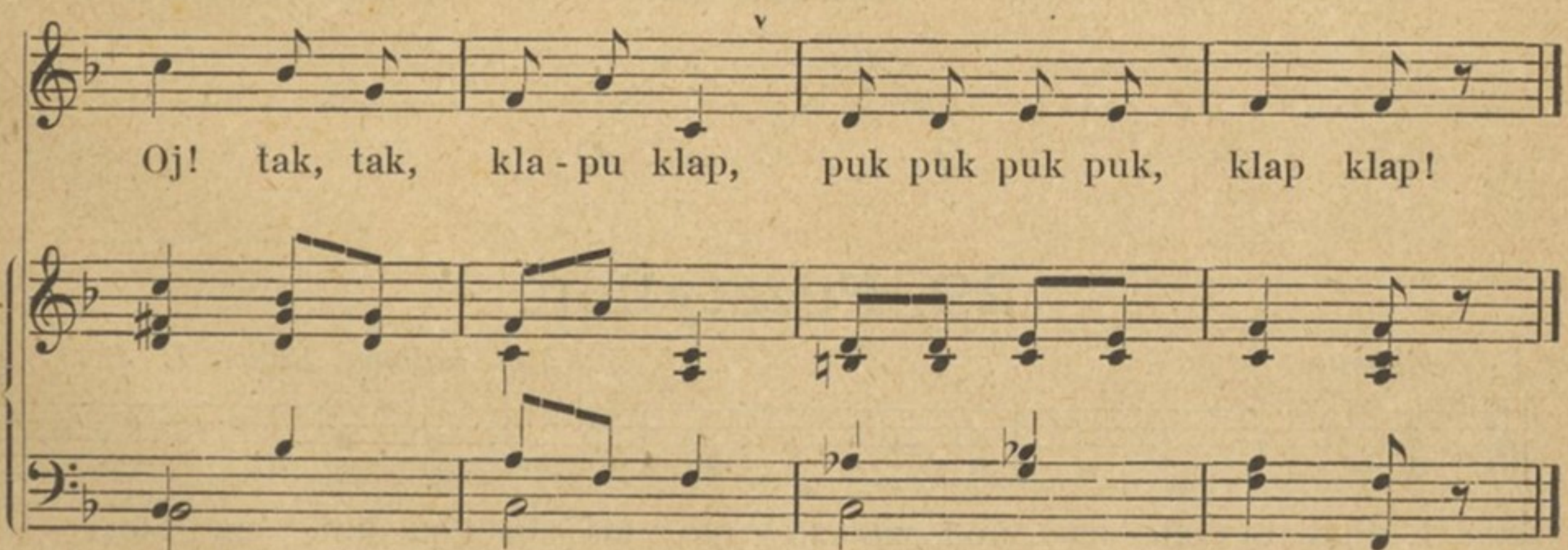

A co u - tkam to sprze - da - ję, pie - niąż - ki do - sta - ję.

Chór.

Oj! tak, tak, kla - pu klap, puk puk puk puk, kla - pu klap!

Oj! tak, tak, kla - pu klap, puk puk puk puk, klap klap!

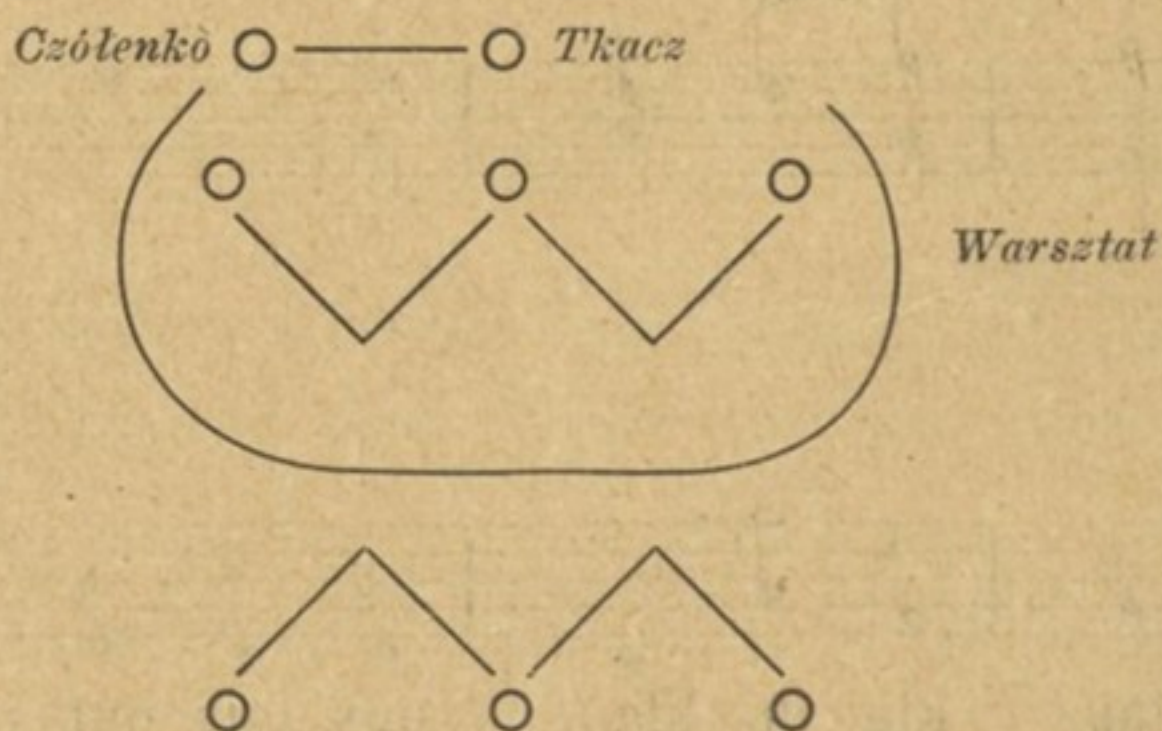
2. *Solo.* { Gdy nawinę te niteczki
Na cienkie szpuleczki,
Do warsztatu wnet zasiadam,
Czółenko zakładam!

Chór. { Oj! tak, tak, klapu, klap!
Puk, puk, puk, puk, klapu, klap,
Oj! tak, tak, klapu, klap,
Puk, puk, puk, puk, klap, klap!

3. { Me czółenko biegnie żwawo
Solo. { To w lewo, to w prawo;
Będzie płótno na koszulki,
Kupią je matulki!

Chór. { Oj! tak, tak, klapu, klap!
Puk, puk, puk, puk, klapu, klap,
Oj! tak, tak, klapu, klap,
Puk, puk, puk, puk, klap, klap!

Tkacz siedzi na stołku przy warsztacie, który tworzy sześcioro dzieci, stojąc po troje naprzeciw siebie. Jedno dziecko przedstawia czółenko i stoi obok tkacza. Tkacz śpiewa piosnkę, a chór: »Oj! tak, tak«, i t. d. Przy drugiej zwrotce szereg, tworzący koniec warsztatu, podbiega, trzymając się za ręce, do drugiego i cofa się. W czasie cofania czółenko przebiega w środku i wraca zawsze do tkacza, który kieruje nim raz w lewo, raz w prawo.

29. Pocztylion.

Zwawo.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Pod tą li - pą pod zie - lo - ną ma - ma su - knię szy - je,

Ja - nek zry - wa won - ne kwiat-ki, Ma - nia wian-ki wi - - je.

Ja - nek zry - wa won - ne kwiat-ki, Ma - nia wian-ki wi - je.

Tra ta ta ra ta, ra ta ta, tra ta ta ra ta, ra ta ta!

2. *Matka.* { Wyjdźcie, dzieci, tam na drogę,
Bo poczta przybywa,
Bo już słyszę, jak pocztylion } bis.
Na trąbce przygrywa.
- Pocztylion.* Tra tata, tra ra ra i t. d.
3. *Dzieci.* { Może liścik od tatusia
Wieziesz nam z daleka?
Dajcie liścik, bo nań mama } bis.
Już od dawna czeka.
- Pocztylion.* Tra tata, tra ra ra i t. d.
4. *Pocztylion.* { Jest tu liścik jakiś dla was,
Bierzcie go dziateczki,
I zanieście jak najprędzej } bis.
Do waszej mateczki.
Tra tata, tra ra ra i t. d.

W środku koła na stołeczku siedzi matka; przy niej bawią się dzieci: Janek i Mania. Poza kołem z dwojga dzieci utworzyć wóz pocztowy (przez wiadome połączenie rąk); wewnątrz poczty znajduje się trzecie dziecko z trąbką, przedstawiające pocztyliona. Poczta objeżdża koło; pocztylion przygrywa na trąbce; dzieci wybiegają na spotkanie, odbierają list i przynoszą go matce.

30. Stangret.

Zwawo.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Hej! pa - nie stan - gre - cie, coś wol - no je - dzie - cie!

Ko-nik wpierw o - - cho - - czy, te - raz le - dwie kro - czy!

Bra - knie mu pod - ko - - - - wy na nóżecz - ce je - - dnej!

Gdy nie da - cie no - - - - wej, bę - dzie ku - leć bie - dny.

2. Patrzcie tam u wzgórza
Wioska rozrzucona,
A u jej podnóża
Kuźnia wystawiona.
Z kuźni ogień bucha,
Kowal tam pracuje,
Uczeń w miechy dmucha,
Majster młotem kuje.

3. Hej, panie stangrecie!
Coś szparko jedziecie.
Konik stajnię czuje,
Rażno galopuje!
Droga niedaleka
Do chaty prowadzi,
Lecz gdy dziatwa czeka
Pośpieszyć nie wadzi!

Koło tworzy kuźnię, w środku stoi kowal i jego uczeń. Poza kołem jedzie stangret, trzymając za lejce konia. Dziecko, przedstawiające konia, kuleje. Stangret zajeżdża do kuźni, gdzie kowal kuje żelazo na kowadle ze stołka. Wykutą podkowę kowal przybija koniowi, który potem rażno rusza w dalszą drogę.

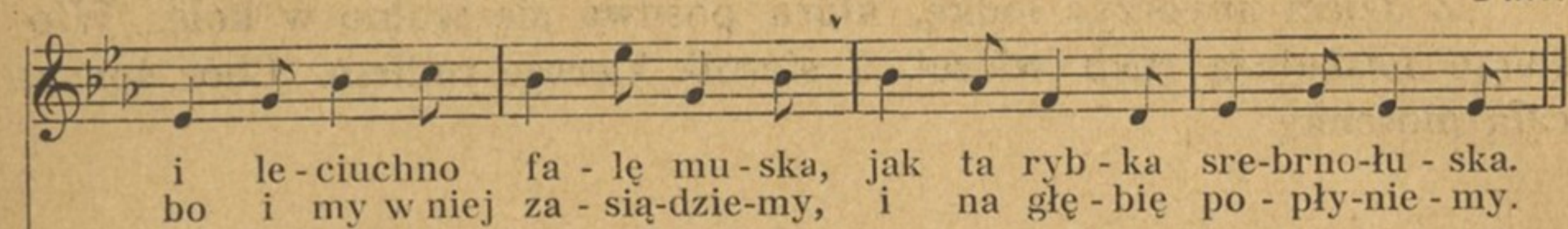
31. Łódka.

Umiarkowanie.

Mel. ludowa.

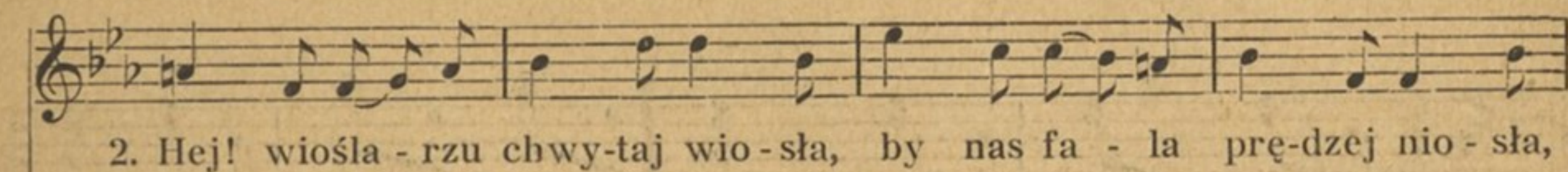
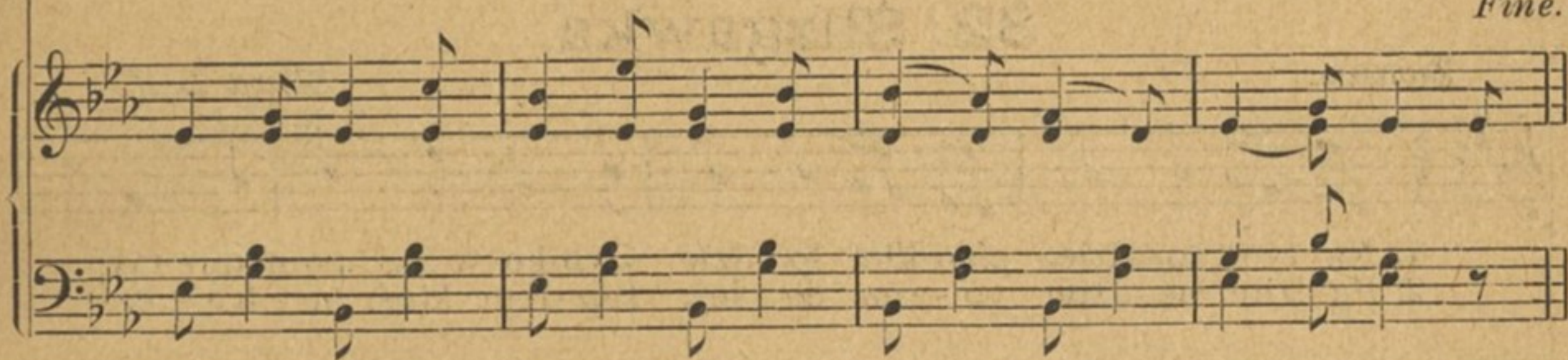
1. Po przejrzy-stej wód głę - bi - nie ma - ła łód - ka ci - cho pły - nie,
3. Hej! sterni - ku śpiesz się wa - sze, łód - kę kie - ruj w strony na - sze,

Fine.

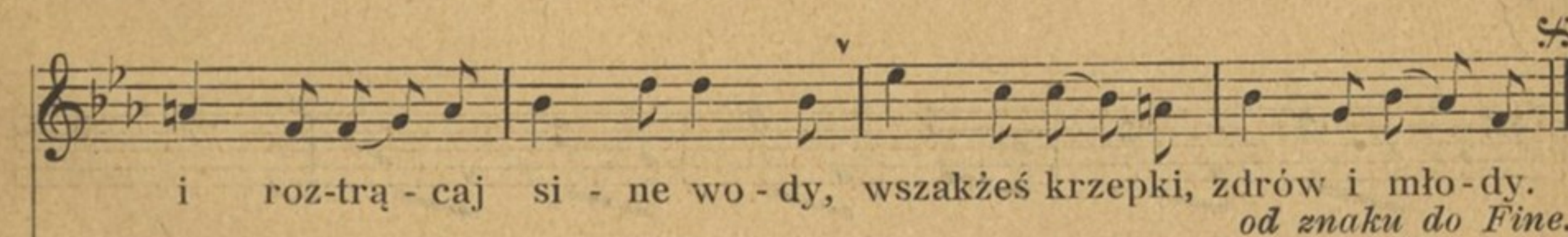
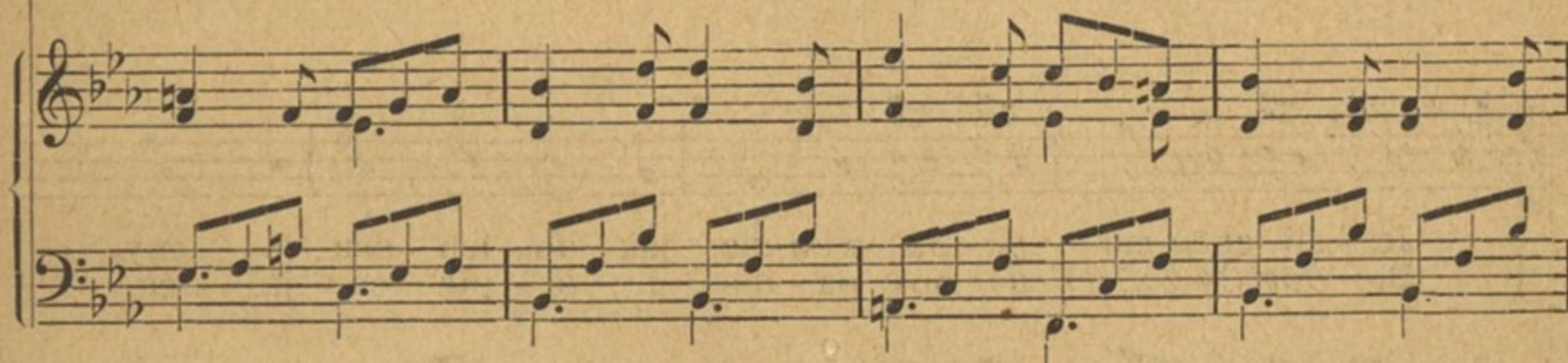

i le-ciuchno fa - lę mu-ska, jak ta ryb-ka sre-brno-łu-ska.
bo i my w niej za-sią-dzie-my, i na głę-bię po-pły-nie-my.

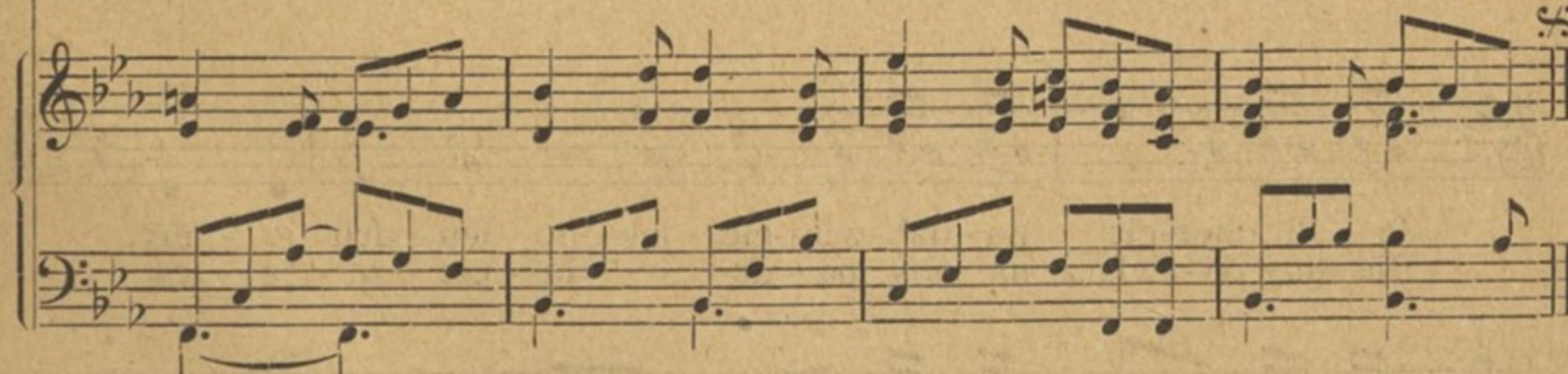
Fine.

2. Hej! wiosła - rzu chwy-taj wio-sła, by nas fa - la prę-dzej nio-sła,

i roz-trą - cają si - ne wo - dy, wszakżeś krzepki, zdrów i mło-dy.
od znaku do Fine.

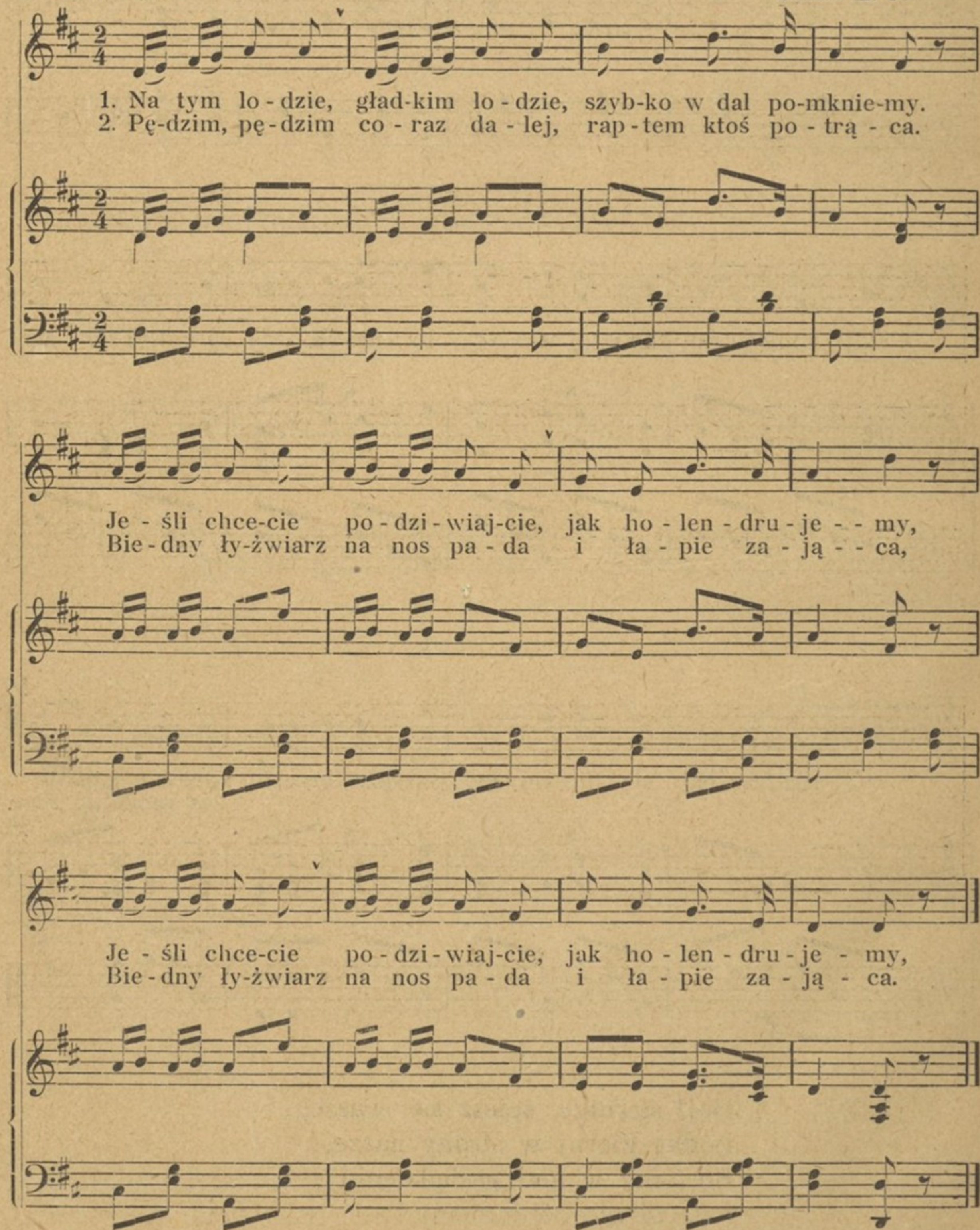
3. Hej! sterniku, śpiesz się, wasze,
Łódkę kieruj w strony nasze,
Bo i my w niej zasiądziemy
I na głębie popłyniemy.

Z dzieci utworzyć łódkę, która posuwa się wolno w kole. Wiosłarze naśladują ruch wiosła, a sternik kieruje rudlem. Chór śpiewa całą piosenkę.

32. Ślizgawka.

Żwawo.

Słowa L. J.

1. Na tym lo - dzie, gład-kim lo - dzie, szyb-ko w dal po-mknie-my.
2. Pę-dzim, pę-dzim co - raz da - lej, rap - tem ktoś po - trą - ca.

Je - śli chce-cie po - dzi - wiaj-cie, jak ho - len - dru - je - - my,
Bie - dny ły-żwiarz na nos pa - da i ła - pie za - ją - - ca,

Je - śli chce-cie po - dzi - wiaj-cie, jak ho - len - dru - je - my,
Bie - dny ły-żwiarz na nos pa - da i ła - pie za - ją - ca.

Kilkoro dzieci ślizga się w kole, śpiewając piosenkę. Przy końcu drugiej zwrotki jedno z dzieci umyślnie pada na ziemię.

33. Polowanie na niedźwiedzia.

Tempo marsza.

Słowa L. J.

1. Da - lej - że, nie tra - cąc cza - su, ma - sze - - ruj - my

wnet do la - su, Bo to dzi - siaj my, mos -

pa - nie, u - rzą - - dza - - my po - - lo - - - wa - nie.

The musical score is written for a marching tempo in 2/4 time. It features a vocal melody and a piano accompaniment. The piano part consists of a right-hand melody and a left-hand bass line. The key signature has one flat (B-flat). The score is divided into three systems, each containing a vocal line and a piano accompaniment. The lyrics are in Polish and describe a hunt for a bear.

2. Psy na ślady natrafiły,
Węszą, pędzą z całej siły,
Ha! na zwierza już napadły,
Słysząc gończych wrzask zajadły. } bis

3. Baczność! leci niedźwiedź burv!
Staje! wspina się do góry,
Psów gromada go naciska,
Misio groźnie kłami błyska! } bis

4. Prędzej! odciągajcie kurki!
Pif! paf! dalejże z dwururki!
Zginał niedźwiedź już, mospanie,
Ukończone polowanie. } bis

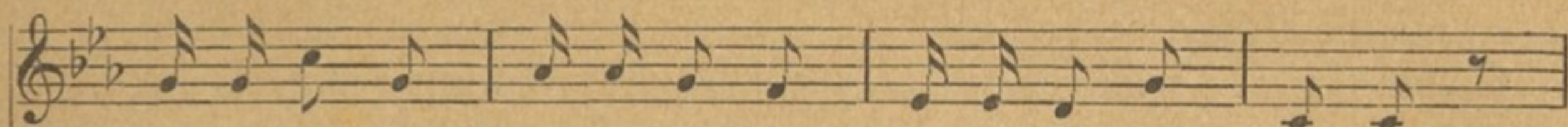
Kilkoro dzieci przedstawia las w wiadomy sposób. W środku lasu ukryty jest niedźwiedź. Gromada myśliwych zbliża się do lasu i śpiewa chórem piosenkę. Myśliwym towarzyszą psy, które — przy drugiej zwrotce — spostrzegłszy niedźwiedzia, rzucają się na niego. Przy trzeciej myśliwi celują i strzelają, a niedźwiedź pada. Wtedy klękają przy zwierzu i oglądają jego rany.

34. Pszczółka.

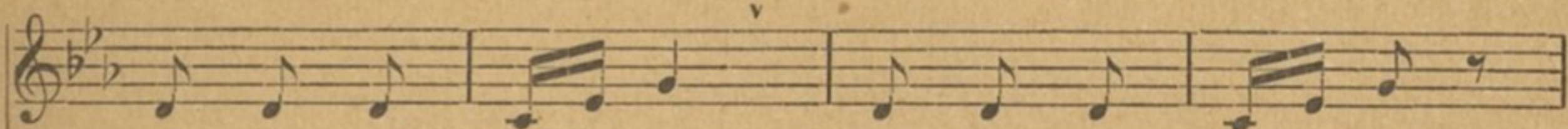
Umiarkowanie.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

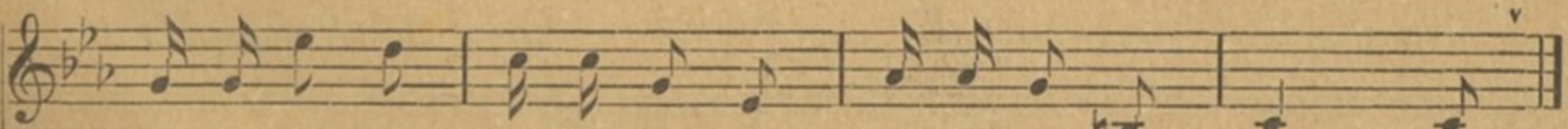
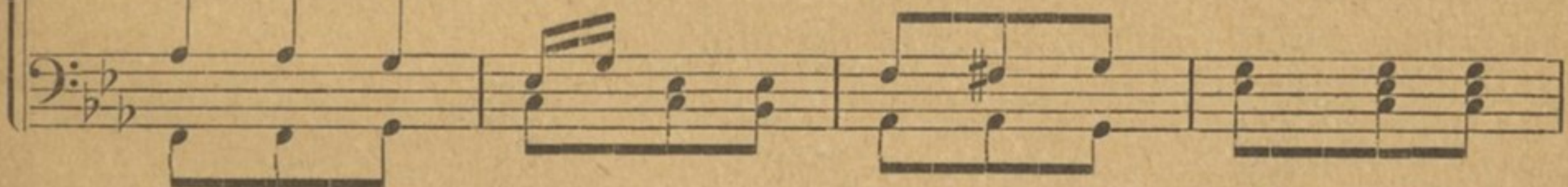
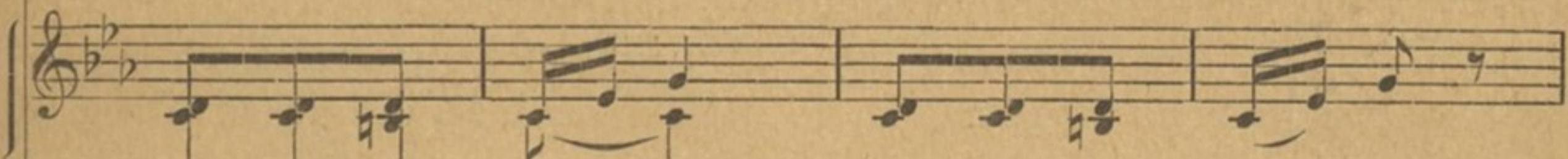
1. Z snu dłu-gie - go zi - mo-we - go w u - lu pszczółki wsta - ją.

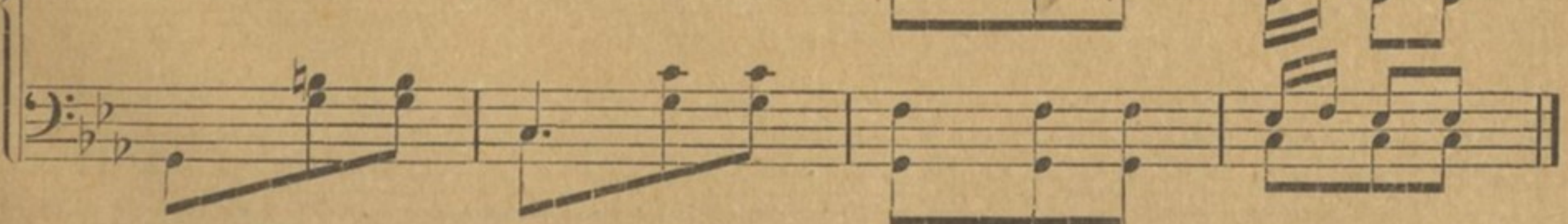
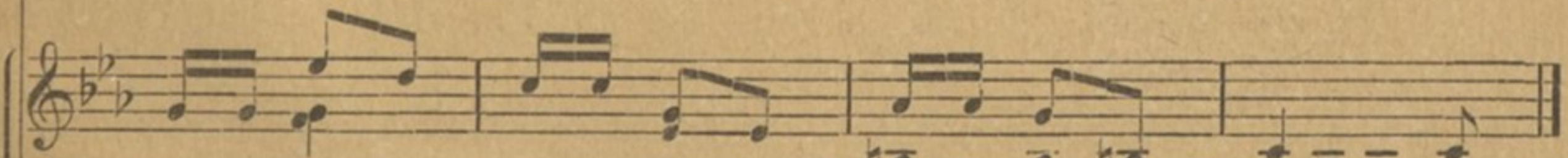
I łąp - ka - mi ko-sma-te - mi ocz - ka prze-cie - - ra - ją.

Zum zum zum zum zum! zum zum zum zum zum.

i łąp - ka - mi ko-sma-te - mi ocz - ka prze-cie - - ra - - - ją.

2. Rozglądają się ciekawie
Po szerokim świecie,
Czy nadeszła miła wiosna,
Czy rozkwitło kwiecie.
Zum, zum, zum, zum, zum, (bis)
Czy nadeszła miła wiosna,
Czy rozkwitło kwiecie.

3. Wyleciały pszczołki nasze
Z drewnianego ula,
Poleciały het na łąkę,
Została matula.
Zum, zum, zum, zum, zum, (bis)
Poleciały het na łąkę,
Została matula.

4. Tam na łące fijołeczki
Kielichy odkryły,
I słodziuchnym swoim sokiem
Pszczółki nakarmiły.
Zum, zum, zum, zum, zum, (bis)
I słodziuchnym swoim sokiem
Pszczółki nakarmiły.

Koło wyobraża ul, w środku którego siedzi kilkoro dzieci, przedstawiających pszczołki. Te, przy odpowiednich słowach piosenki, pocierają sobie oczy rękami, wyglądają z ula, wreszcie wylatują. W rogu pokoju siedzi kilkoro młodszych dzieci z rączkami, złożonemi w kształcie kielicha kwiatu. Są to fijołki na łące. Podczas czwartej zwrotki pszczoły przylatują na łąkę, robią z rączek trąbkę, dotykają kielichów, następnie powracają do ula.

35. Rybak i rybka.

Wolno.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Po zie - lo - nej, po do - li - nie, mo - dra rzeczka so - bie pły - nie;

nad nią smu-tne, cboć zie-lo - ne, sto-ją wierzby po-chy-lo - ne.

2. W wodzie ni - by ja - sna smu-ga, pły - nie ryb - ka je - dna, dru-ga,

łu - ską srebrną po - ły - sku - je, chci - wie że - ru wy - szu - ku - je.

3. A nad rzeczką rybak siedzi,
Byстрым wzrokiem rybki śledzi,
Czy przynętą zachwycone
Nie przyplyną w jego stronę.

4. Wreszcie płynie mała rybka,
Taka lśniąca, taka chybka,
Do przynęty się zakrada,
I na ostry haczyk wpada.

Dzieci ustawione w dwa szeregi tworzą koryto rzeki, w której pływa kilka rybek. Dzieci, przedstawiające rybki, opierają duże palce

na biodrach, poruszają pozostałemi i biegają wolno. Rybak siedzi przy jednym z szeregów, trzymając wędkę. Jedna z rybek odłącza się, chwytą sznurek wędki w usta, a rybak zabiera zdobycz.

36. Kura szkodnica.

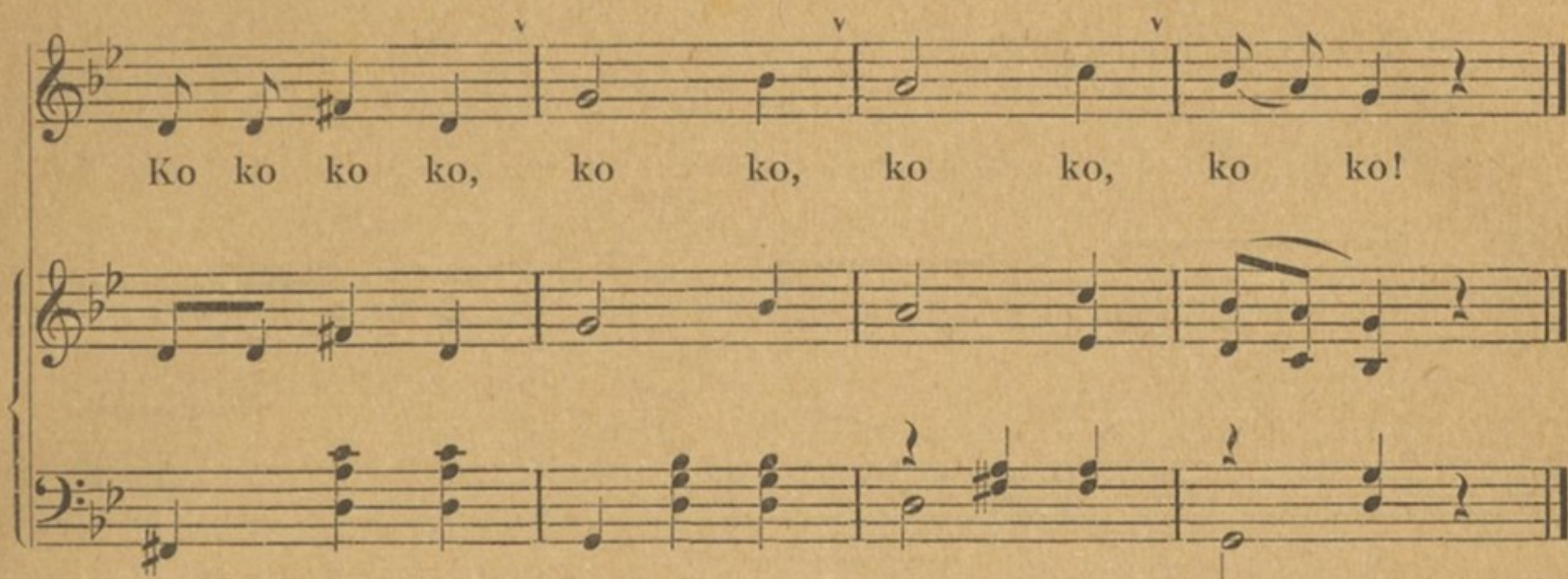
Z życiem.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. W o-gród-ku zie - - lo - - nym ma-tuś groch za - - sia - - - ła,

Do gro-chu się wkra - - dła ta czu - ba - tka bia - - ła,

Grządki ma - mie rozgrze-bu - je i groch słod-ki wy-dzio-bu - je,

2. Marysienka mała

Kurkę przestrzegała:

»Nie psuj mamie grządek,
Moja kurko biała.

Bo jak mama to zobaczy,
Już ci, kurko, nie przebaczy.
Ko, ko, ko, ko, ko, ko i t. d.

3. Niedługo mateńka

Kurkę zobaczyła

I posłała Dyanke,
Żeby ją spłoszyła.

Za czubatką Dyanka skacze,
Biedna kurka z strachu gdacze:
Ko, ko, ko, ko i t. d.

Kura wchodzi do koła, rozgrzebuje rączkami grządki i niby dziobie ziarno. Dziewczynka, przedstawiająca Marysienkę, paluszkami grozi kurce i śpiewa: »Nie psuj mamie grządek« i t. d. Podczas trzeciej zwrotki przychodzi matka z pieskiem, szczuje kurkę i Dyanka ugania się za nią.

37. Rada.

Dosyć wolno.

Mel. ukraińska. Słowa L. J.

Bo gdy wpadniesz, tru-dna ra - da, gi - nie ten, co do niej wpa-da,

Bo gdy wpadniesz, tru-dna ra - da, gi - nie ten, co do niej wpada,

ten, co do niej wpa - da!

p e rit.

2. W polu ptaszę sobie leci;
Oj! ptaszyno, strzeż się sieci,
Którą chytrze zastawili, } bis
By cię, ptaszę, uwięzili, }
By cię uwięzili.

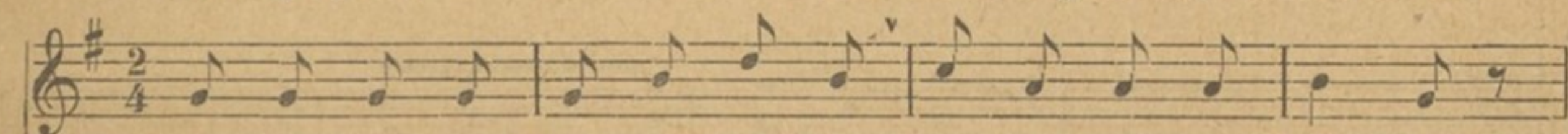
3. Rybko zwinna, moja rybko,
 Od przynęty uchodź szybko,
 Uchodź, słuchaj dobrej rady, } bis
 Chwycisz pokarm, doznasz zdrady. }
 Doznasz, doznasz zdrady.

4. Dziecię, dziecko, strzeż się róży!
 Kwiat ten piękny, barwny, duży.
 Mimo wdzięku, mimo woni, } bis
 Do krwi rani, gdy się broni. }
 Rani, gdy się broni.

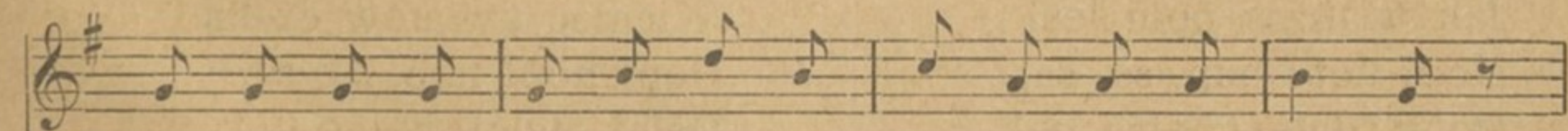
38. Wyścigi.

Bardzo prędko.

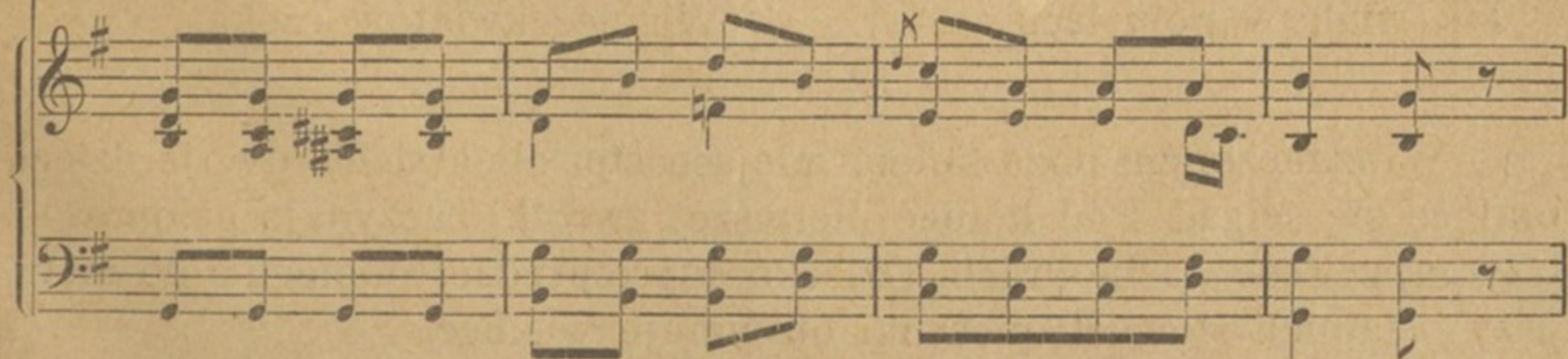
Mel. ludowa (poleska). Słowa L. J.

1. Hej! ko - ni - ku ka - ry, mło - dy, rżysz już nie - cier - pli - wie!

A - by pu - ścić się w za - wo - dy z bu - ła - nym szcze - śli - wie!

Hop! hop! hop! sa sa! Da - lej! da - lej! Hej! że ha!

A - by pu - ścić się w za-wo - dy z bu - ła - nym szczę - śli - wie.

2. Kary plamkę ma na czole,
Co jak gwiazdka świeci.
Leć-że prędko, mój sokole,
Jak wiatr w polu leci.
Hop! hop! hop, sa, sa,
Dalej, dalej, hejże ha!
Leć-że prędko, mój sokole,
Jak wiatr w polu leci.

3. Hej! bułanku! śpiesz kochanie,
Droga niedaleka!
Tego, co u mety stanie,
Wieniec kwiatów czeka.
Hop! hop! hop, sa, sa,
Dalej, dalej, hejże ha!
Tego, co u mety stanie,
Wieniec kwiatów czeka.

W oznaczonym poza kołem miejscu stoi obok siebie dwoje dzieci, mające się ścigać. Pod koniec pierwszej zwrotki zaczynają galopować, trzymając ręce na biodrach. Dziecko, które prędzej dobiegnie do mety, przy ostatnich słowach piosenki otrzymuje wieniec.

39. Tchórz w kurniku.

Umiarkowanie.

Mel. ludowa.

1. By - ło w kurniku ku - rek bez li - ku, Sta - ra czubątka, kur - czątek matka,
 bia - ła, pu - cha - ta, żół - ta, pstroka - ta i kra - sno - piór - ka kur - ka.

2. Nim słońce zaszło,
 Na niebie zgasło,
 Śpią kurki wszędzie
 Na każdej grzędzie.
 Wtem coś tam drapie
 Het! przy pułapie,
 Patrzy na kury
 Z góry.

3. Oj biada! biada!
 To tchórz się skrada...
 Kureczki gdaczą,
 Po grzędach skaczą,
 Popłoch nielada,
 Wtem klapka spada,
 Tchórz niegodziwy
 Nieżywy!

W środku koła postawić ławeczkę, na której niech kilkoro dzieci usiądzie, jak kury na grzędach. W kole jest otwór, przy którym stoi jedno dziecko z rozszerzonymi rączkami; będzie ono pułapką. Kury śpią, przykrywszy prawą rączką główkę. Dziecko, przedstawiające tchórza, czai się poza kołem; przy odpowiednich słowach piosenki zaczyna drapać paznogciem podłogę, przez otwór zagląda do kurnika, wreszcie wchodzi ostrożnie. Kury budzą się, gdaczą, trzepocą skrzydełkami, a dziecko, przedstawiające pułapkę, chwytą tchórza w objęcia.

40. Mimi i Bebe.

Z życiem.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

Chór. 1. Mi - mi kóz - ka ślicz-na, bia - ła, tak swą cór - kę przestrzega - ła:
Matka. 2. Het! do la - su pój-dzie ma - ma, ty zo-sta-niesz w domu sa - ma,

Je - śli Be - be lu-bisz ży - cie, słu-chaj ma-my, mo - je dzie - cię,
Nie o - twie-raj drzwi ni - ko - mu, pó - ki sa - ma będziesz w domu,

Je - śli Be - be lu-bisz ży - cie, słu-chaj ma-my, mo - je dzie - cię,
Nie o - twie-raj drzwi ni - ko - mu, pó - ki sa - ma będziesz w domu.

Chór. { Poszła Mimi het! do boru,
Tam nad strumień do jaworu,
Bebe sama. Wtem ktoś puka... } bis
Ha! to wilczek, chytra sztuka. }

Bebe. »Kto tam? Czy to ty, mateczko?«
Wilk. { »Wpuść mię prędzej, wpuść, córeczko,
Mleka dużo ci przynoszę, } bis
Otwórz prędzej, otwórz, proszę«. }

Bebe. { »Czy to mama, czy nie mama,
Już, doprawdy, nie wiem sama,
Ot, przez otwór pokaż nogę, } bis
Po niej mamę poznać mogę«. }

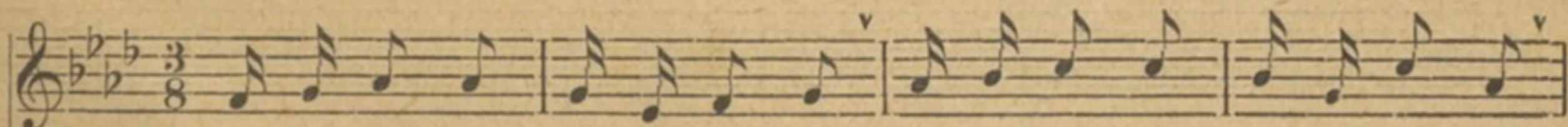
Chór. { Wilk odchodzi zawstydzony,
Mina rzadka, łeb spuszczoney.
Twoje szczęście, kózko miła, } bis
Żeś ostrożna taka była. }

W kole stoją stara i młoda koza. Przy słowach: »Poszła Mimi het do boru« stara koza wychodzi z koła, a młoda skacze. Wtedy podchodzi wilk, stojący poza kołem i puka. Młoda kózka śpiewa, wilk pokazuje nogę, a dostawszy odprawę, ze spuszczoną głową odchodzi.

41. Pułapka.

Wolno.

Mel. ludowa.

Myszka. 1. Wyjdę z nor-ki, noc już ciem-na, w koło woń ta - ka przyjem-na!

Co to mo - że być ta - kie - go? Kę - sek se - ra szwajcar - skie - go?

Nie! to pe - wnie bę - dzie szyn - ka, lub wędzon - ka, lub sło - nin - ka.

Matka. Obejrż się w o - ko - ło, dziecko! czy nie czy - ha kot zdradziecko,

Czę-sto ła - zi tu kot bu - ry, mo - że zła - pać cię w pazu - ry,

A jak zła - pie cię nie-bo - że, to i ma-tka nie po - mo - że.

3. *Młoda mysz.* { Nie, matusiu; niema kota,
Pewnie sobie śpi, niecnota,
Tylko stoi jakaś skrzynka,
A w niej pachnie mi słoninka.
Do tej skrzynki wejść spróbuję
I słoninki pokosztuję.

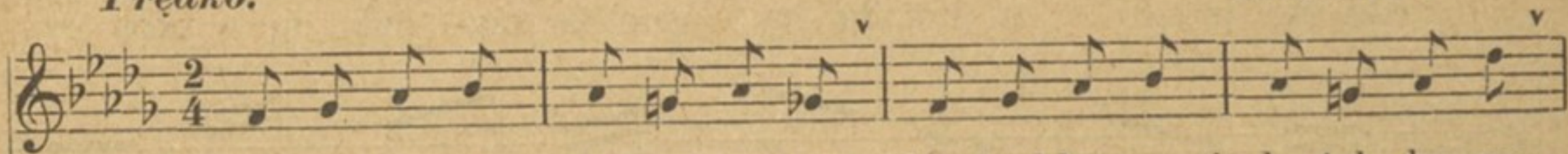
4. *Chór.* { Oj! nieszczęsna myszko mała,
Czemuś matki nie słuchała!
Do pułapki weszłaś, biedna,
Teraz zginiesz sama jedna.
Kot cię schrupie na śniadanie,
Nawet kostki nie zostanie.

W środku koła stoi pułapka utworzona z kilkorga dzieci. Dzieci, przedstawiające myszy, wychodzą z ukrycia i śpiewają przytoczoną wyżej rozmowę, pod koniec której młoda myszka wchodzi do pułapki, próbuje się wydostać, lecz nie może, a chór śpiewa ostatnią zwrotkę.

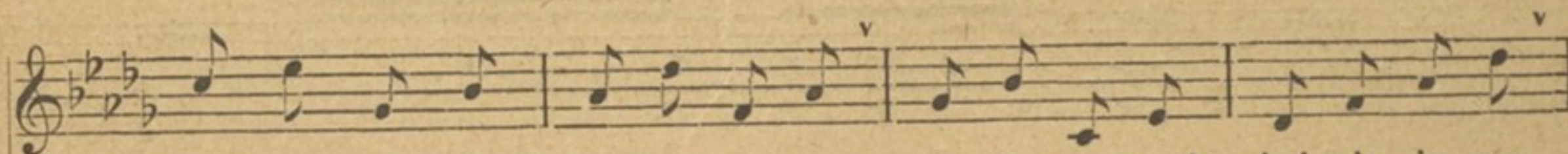
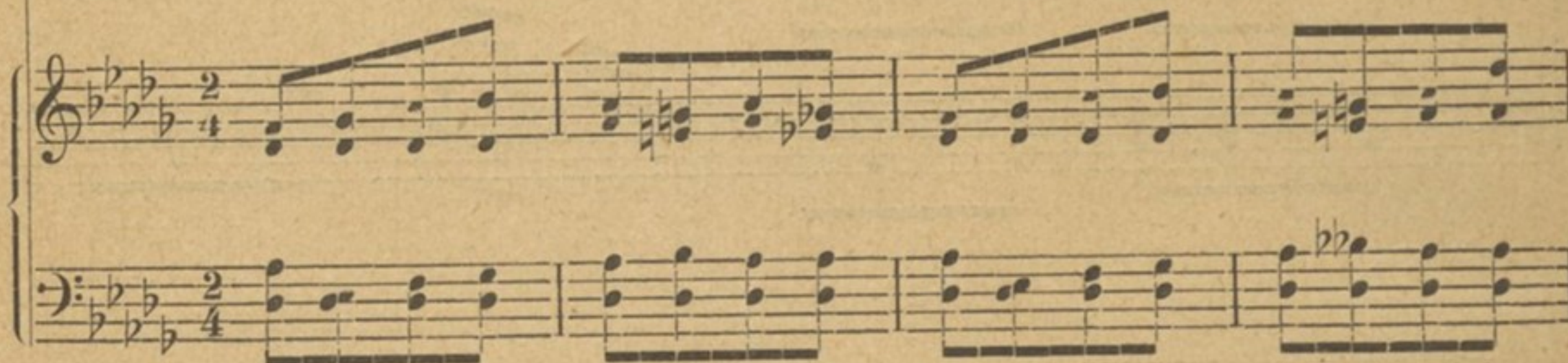
42. Kot, myszy i szczury.

Prędko.

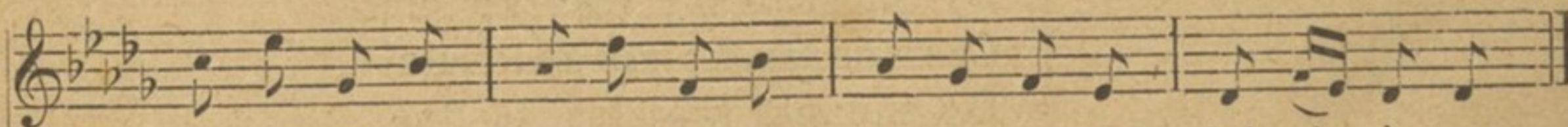
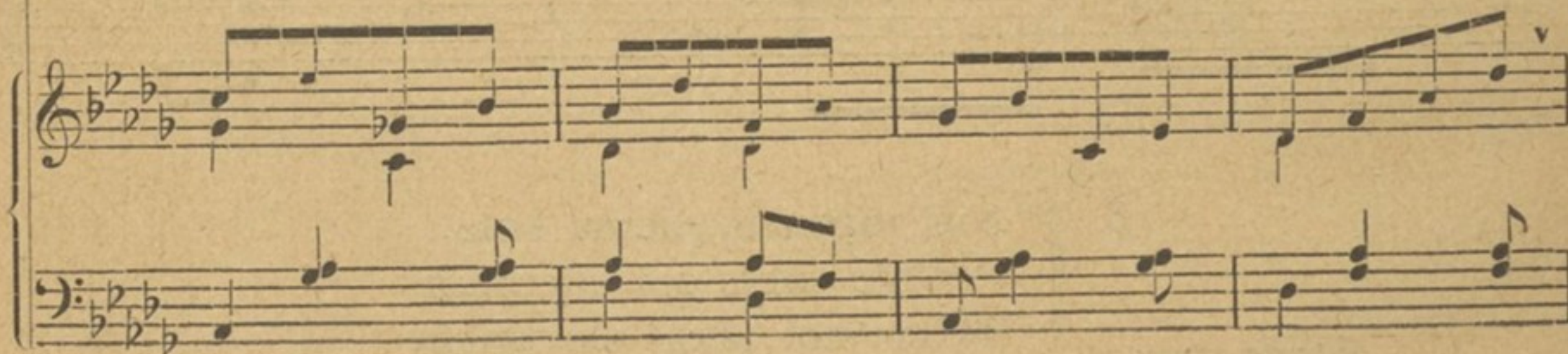
Słowa L. J.

1. Tańczą myszy, skaczą szczury, że zdechł wreszcie ko-tek bu-ry,

Że ten Ma-ciek nie-go-dzi-wy le-ży wreszcie już nie-ży-wy,

Ze ten Ma-ciek nie-go-dzi-wy le-ży wreszcie już nie-ży-wy.

2. Szczury, myszy hałasują,
Koło kota wciąż tańczą.
To pociągną go za łapki,
To mu dmuchną w same chrapki. } bis

3. Tańczą myszy naokoło,
Skaczą sobie wciąż wesoło.
Raptem skoczył Maciek bury } bis
Złapał jedną mysz w pazury.

4. Gdy ją zdusił, — drugą złapał,
Póty biegał, póty sapał,
Skakał, gonił Maciek bury, } bis
Aż wygonił wszystkie szczury.

W środku koła stoi krzesło, na którym śpi dziecko, wyobrażające kota. Dwie myszki i trzy szczury tańczą w kole i piszczą cieniutko. Potem podchodzą do kota i lekko potrącają go za ręce i dmuchają w nos. (Osoba przewodnicząca w zabawie powinna zważać, aby powyższe czynności odbywały się delikatnie i nie miały złośliwego charakteru). Przy słowach: »Raptem skoczył Maciek bury«, kot się zrywa i łapie kolejno myszy i szczury. Schwyte dzieci powracają natychmiast do koła, a kotek siada na krześle i muska się łapką.

43. Łabędź i orzeł.

Dosyć wolno.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Bia - ly ła - bę dź prze - lę - knio - ny pły - nie po - śród modrych wód,

Nad nim o - rzeł o - stro - szpo - ny w ko - ło krą - ży, pró - żny trud.

2. Już myśliwy się zakrada
I podnosi w górę broń.
Mierzy celnie, strzał wypada,
Huczy pośród wodnych ton.

3. Pierzcha orzeł wystraszony,
Ulatuje szybko w dal.
Biały łabędź ocalony
Płynie dalej pośród fal.

Koło przedstawia staw, na którym dziecko, wyobrażające łabędzia, biega wolno, naśladując wiadomy sposób pływania. Poza kołem lata orzeł, zakreślając koła rękoma. Z rozpoczęciem drugiej zwrotki zjawia się myśliwy i strzela. Orzeł spłoszony ucieka, a łabędź spokojnie pływa dalej.

44. Kos.

Dosyć wolno.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Mło-dy le - śny kos miał mi - lut - ki głos. Fruwał pośród

drzew, nu-cąc wdzięczny śpiew. 2. Ma-tka rze-cze doń:

Schroń się, dziecię, schroń, człowiek i-dzie tuż, zamilecz, dziecię, już.

3. Kos zuchwały był,
Z obaw matki drwił,
Strzelec podniósł broń,
Wycelował doń.

4. Pada biedny ptak,
Znacząc krwawy szlak,
Umilkł miły śpiew
Wśród zielonych drzew.

W kole stoi kilkoro dzieci jak drzewa. Pośród nich fruwa młody kos. Pod jednym z drzew siedzi stary kos i przestrzega młodego, który nie zważa na przestrogi i ginie od strzału.

45. Koguciki.

Żwawo.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Ten bia-ły ko - - gu - - - cik, to nie-zno - śna sztu - - ka,

Ot! z młodszym bra - - ci - szkiem już za-czep - ki szu - ka.

2. Bie - - dny ten bra-ci - szek kor-nie u - stę - - pu - - - je,

A - le za - wa - - dja - - ka wciąż go na - pa - - stu - - je.

3. Stają naprzeciwko,
Główki nachylają,
Jeden na drugiego
Gniewnie spoglądają.

5. Zasłania młodszego,
Starszego skarciła,
Małych zapaśników
Szybko rozbroiła.

4. Teraz podskakują,
Oj! już lecą piórka,
Aż tu szybko leci
Kwoka, krasnopiórka.

6. Oba koguciki
Biegną zawstydzone;
Jeden dąży w prawą,
Drugi w lewą stronę.

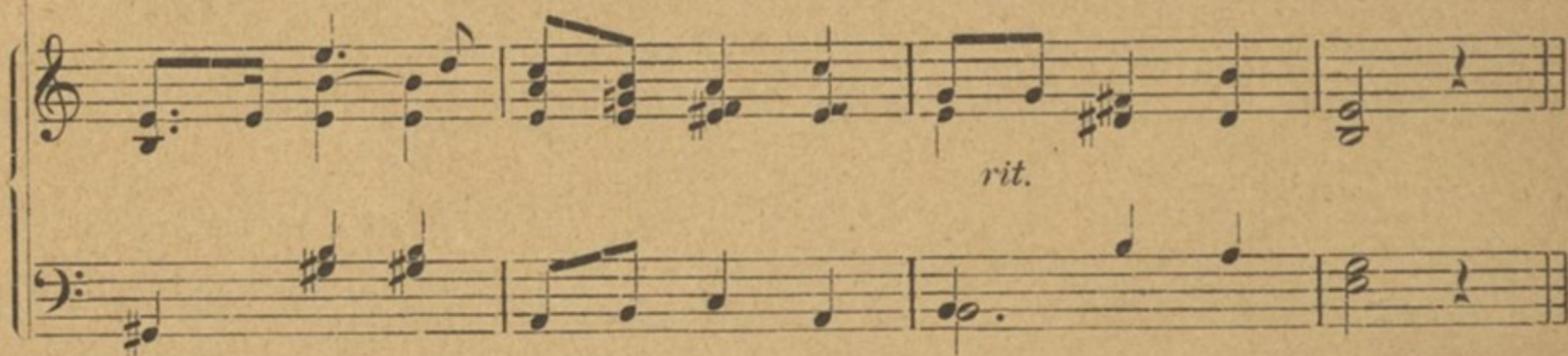
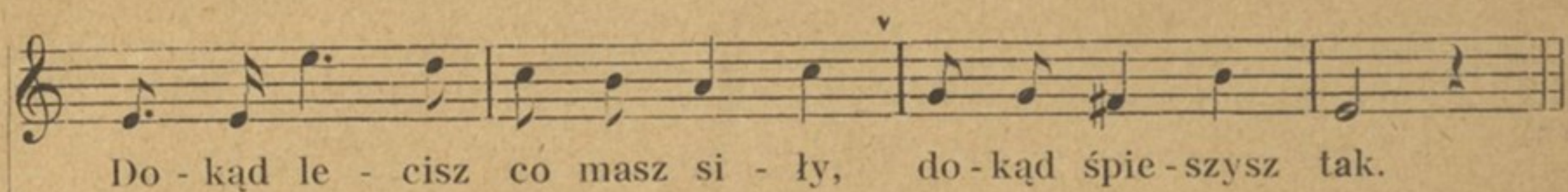
Dwoje dzieci staje naprzeciwko. Dziecko, wyobrażające białego kogucika, z nachyloną główką i gniewną miną podchodzi do drugiego, które się cofa przełknięte. Podczas trzeciej zwrotki zatrzymują się i patrzą na siebie; potem podskakują. Trzecie dziecko, wyobrażające kwokę, staje pomiędzy nimi i napastnika odpędza.

46. Jaskółeczka.

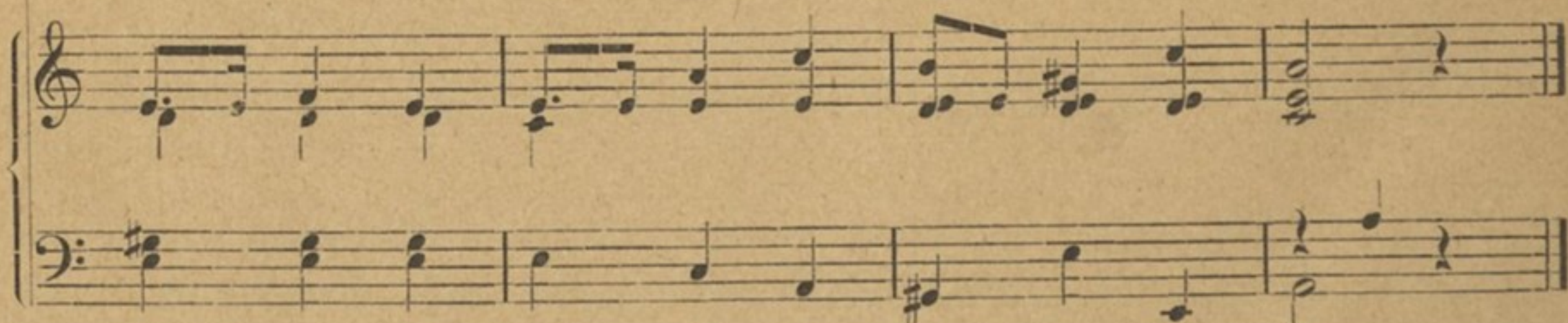
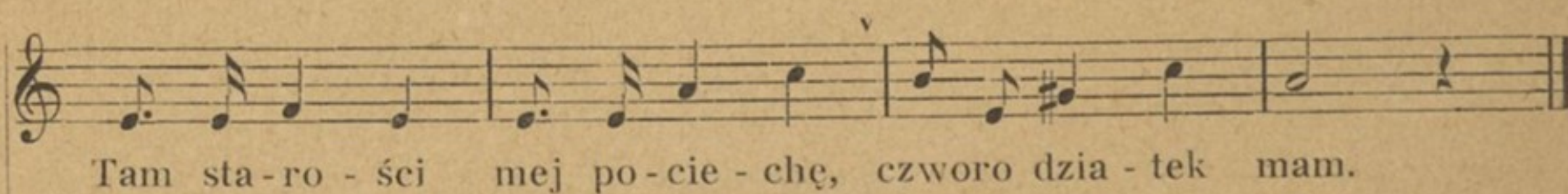
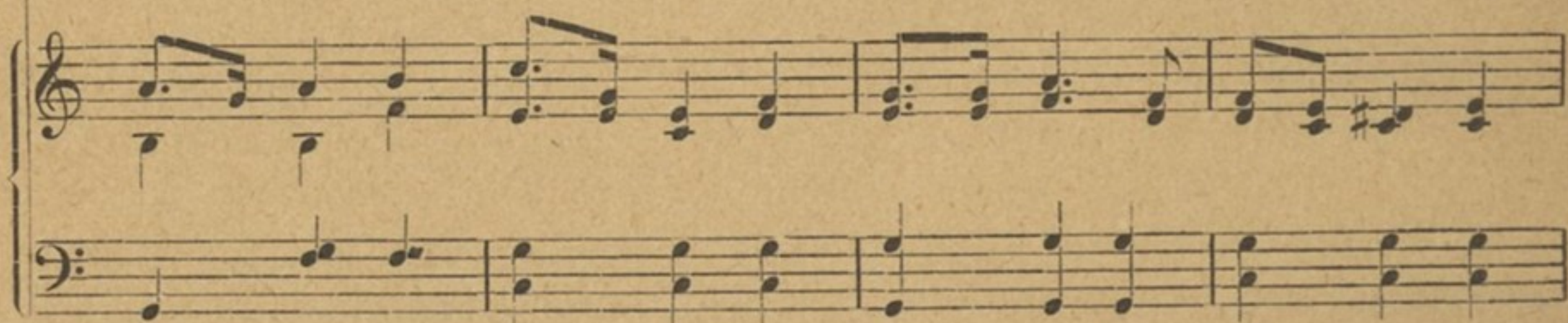
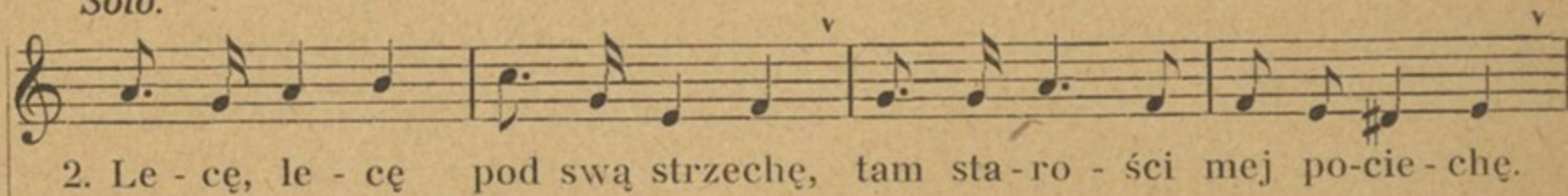
Dość wolno.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

Chór. 1. Ja-skó-lecz-ko! ptaszku mi-ły! Do-kąd le-cisz co masz si-ły,

Solo.

2. Jaskółeczko ulubiona,
Chór. Co ty łowisz niestrudzona
Drobnym dziobkiem swym?

Ja, nie tracąc ani chwili,
Solo. Łowię muszki i motylki
Dla gromadki swej.

3. Jaskółeczko świegotliwa,
Chór. Co gardziołko twoje śpiewa
Wieczorem i w dzień?

Ja w wieczory i poranki
Jaskółeczka. Nucę ciche kołysanki
Dzieciom swym na sen.

Czworo dzieci siedzi w kole, niby pisklęta w gniazdku jaskółki.
Naokoło lata matka. Na zadawane jej pytania odpowiada; łowi owady,
karmi dzieci, wreszcie tuli je do siebie, śpiewając ostatnią zwrotkę.

47. Świętojańskie robaczki.

Dość wolno.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

1. Żłociste gwiazdeczki le - - - cą po - godną czerwcową no - - cą. W księ-

ży - ca bla-sku się świe - cą, lub w ciemnej trawie mi - go - cą. Cho-

The musical score is written in G major (one sharp) and 6/8 time. It consists of a vocal melody and a piano accompaniment. The vocal melody is marked 'Dość wolno' and 'Mel. ludowa. Słowa L. J.'. The piano accompaniment is written in a grand staff (treble and bass clef). The lyrics are in Polish and describe the life of a mother bird feeding her four children in a nest.

wa - ją się między krzacz - ki, sy-piąc i-skra-mi zło - te - mi.

To świę-to-jań-skie ro - bacz - ki, z la - ta - ren - ka - mi swo - je - - mi.

3. Kiedy się z sobą spotkają
Pogodną czerwcową nocą,
Czule się bardzo witają
I latarkami migocą.

4. Siadają potem wśród trawy,
Rozpoczynają rozmowy,
Rozmowy, żarty, zabawy,
Nim błysnie ranek czerwcowy.

5. Łączą się z sobą parami
I znów latają wokoło,
Sypią złotymi iskrami,
Lub gwarzą sobie wesoło.

6. Przed samym wschodem jutrzejki
Spiesznie do domu wracają,
Wnet gaszą swe latarenki
I słodko tak zasypiają.

Czworo dzieci stoi w kole w znaczniejszej odległości; mają one przedstawiać krzaczki. Kilkoro dzieci (z latarenkami ze złotego papieru, osadzonemi na drążkach) wbiega do koła i krąży pomiędzy krzakami. Przy odpowiednich słowach piosenki chowają się za krzaczki, następnie spotykają i za pomocą mimiki prowadzą rozmowę; potem łączą się w pary i krążą znowu. Przy ostatniej zwrotce klękają przy krzaczkach, gaszą latarenki i zasypiają.

48. Lipka.

Wolno.

Mel. ludowa.

1. Mo - ja lip-ko, bar - dzoś sta-ra, ży - łaś la - tek co nie - mia - ra.

Czas już wiel-ki spo - czać to - bie, ka-żdy mu-si le-gnać w grobie.

Czas już wiel-ki spo - czać to - bie, ka-żdy mu-si le-gnąć w grobie.

2. Idzie chłopiek, topór dźwiga,
Wali w lipkę, stał się miga,
Lipa chwieje się i pada, } bis
Już na ziemi się układa. }

3. Z drzewa starej naszej lipki
Zrobi grajek małe skrzypki,
I gdzie zajdzie, ludziom wszędzie } bis
Grywać na nich rzewnie będzie. }

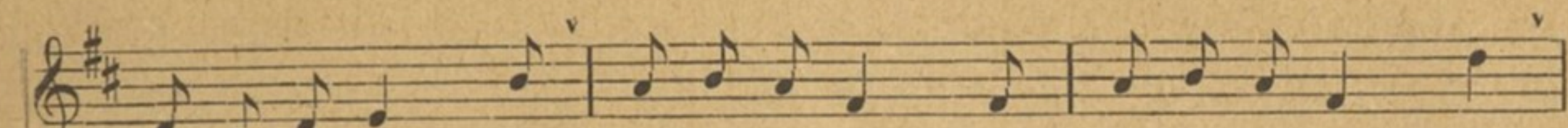
Jedno z dzieci w środku koła przedstawia w wiadomy sposób drzewo. Młody drwal przy odpowiednich słowach piosenki przychodzi do lipy, z rąk robi siekierę i niby to ścina drzewo. Lipa pada na ziemię. Przy trzeciej zwrotce dzieci mogą wykonywać ruch, naśladujący grę na skrzypcach.

49. „Wiele drzew stoi w lesie“.

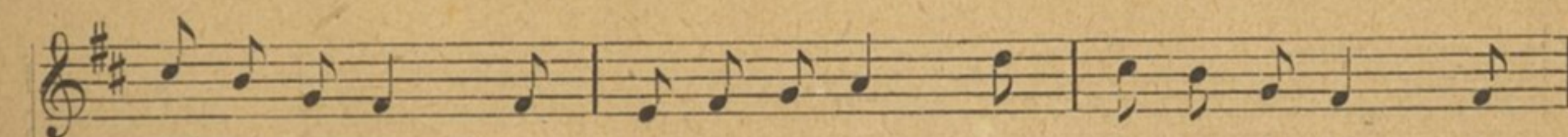
Wolno.

Mel. ludowa.

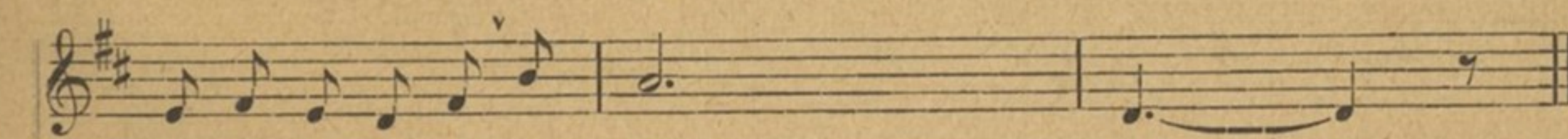
1. Wie - le drzew sto - i w le-sie da - le - - ko, wietrzyk ich list - - ki
2. Nad-cho-dzi wi - cher, z szumem, ło-sko - tem i kła-dzie kil - - ka

ko - ły - sze lek - - ko. Gdy wiatr za-szu - - mi po-mię-dzy nie - - mi,
drzewek po - ko - - tem. Lecz bu-rza prze - szła, ci-sza w o-ko - - ło,

po - chy-la bie - - dne drzewka do zie - - mi, po - chy-la bie - - dne
znów so-bie sto - - ją drzewka we-so - - ło, znów so-bie sto - - ją

drzewka do zie-mi, do zie - - - - - mi.
drzewka we-so-ło, we - so - - - - - ło.

Dzieci z podniesionemi rączkami, przebierając paluszkami, przedstawiają drzewa w lesie. Przy słowach »gdy wiatr zaszumi« nachylają

się, dotykając rękoma podłogi. Następnie kilkoro dzieci, wyznaczonych przed rozpoczęciem gry, pada na ziemię.

50. Echo.

Wolno.

Mel. ludowa. Słowa L. J.

W le-sie gło - śno za - śpiewa - łem: la la! la la la!

The first system of the musical score for 'Echo'. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in 3/4 time, key of B-flat major, and features a melody with a 'pp' (pianissimo) dynamic marking. The piano accompaniment is in the same key and time, with a 'pp' dynamic marking. The lyrics are 'W le-sie gło - śno za - śpiewa - łem: la la! la la la!'.

Z głę-bi la - su u - sly - sza - łem: la la! la la la!

The second system of the musical score. It continues the vocal and piano parts. The vocal line has a 'pp' dynamic marking. The piano accompaniment also has a 'pp' dynamic marking. The lyrics are 'Z głę-bi la - su u - sly - sza - łem: la la! la la la!'.

Kto tam śpie-wa w ciemnym le - sie la la la! la la la!

The third system of the musical score. It continues the vocal and piano parts. The vocal line has a 'pp' dynamic marking. The piano accompaniment also has a 'pp' dynamic marking. The lyrics are 'Kto tam śpie-wa w ciemnym le - sie la la la! la la la!'.

The musical score is written on three staves. The top staff is a single melodic line in G major (one sharp) and 4/4 time. It contains four measures of music with lyrics underneath. The first measure has the lyrics 'To pio-sen - kę', the second 'e - cho nie - sie:', and the third and fourth measures each have 'la la la!'. Above the third measure is a 'v' (accrescendo) marking, and above the fourth measure is a 'pp' (pianissimo) marking. The bottom two staves are a piano accompaniment. The upper piano staff is in G major and 4/4 time, starting with a 'f' (forte) marking in the first measure and a 'pp' marking in the third measure. The lower piano staff is in G major and 4/4 time, starting with a 'f' marking in the first measure and a 'pp' marking in the third measure. The piano accompaniment consists of chords and moving lines in both hands.

To pio-sen - kę e - cho nie - sie: la la la! la la la!

Dziecko, przedstawiające echo, stoi w kącie pokoju i powtarza drugie: »la la la!«

SPIS RZECZY.

CZĘŚĆ DRUGA.

Pieśni wstępne.

1. Na jasnym niebie	1
2. Błysło słonko	2

Pieśni pożegnalne.

3. Ukończone już zajęcia	3
4. Kiedy druga już uderzy	4

Piosenki rozmaite.

5. Poranek letni	5
6. Kalina	6
7. Dziewczynka i kwiaty	7
8. Kukawka	9
9. Dziewczę i słowik	10
10. Mazurek	11
11. Pastuszek	12
12. Padły chłodne rosy	14
13. W lesie	15
14. Zima	17
15. Czajka	19

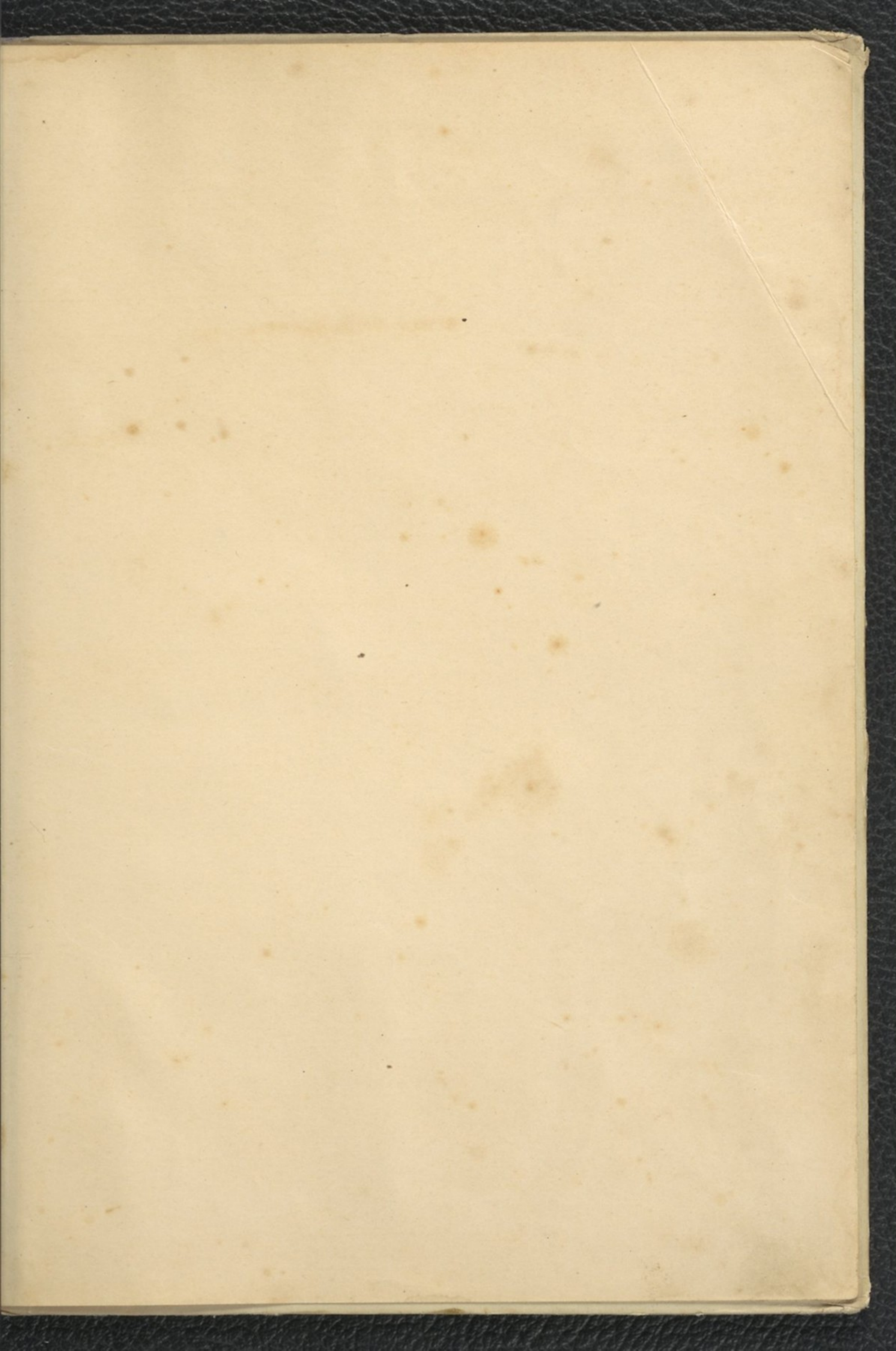
Marsze.

16. Wiosna	20
17. Jesień	21
18. Wojacy	23

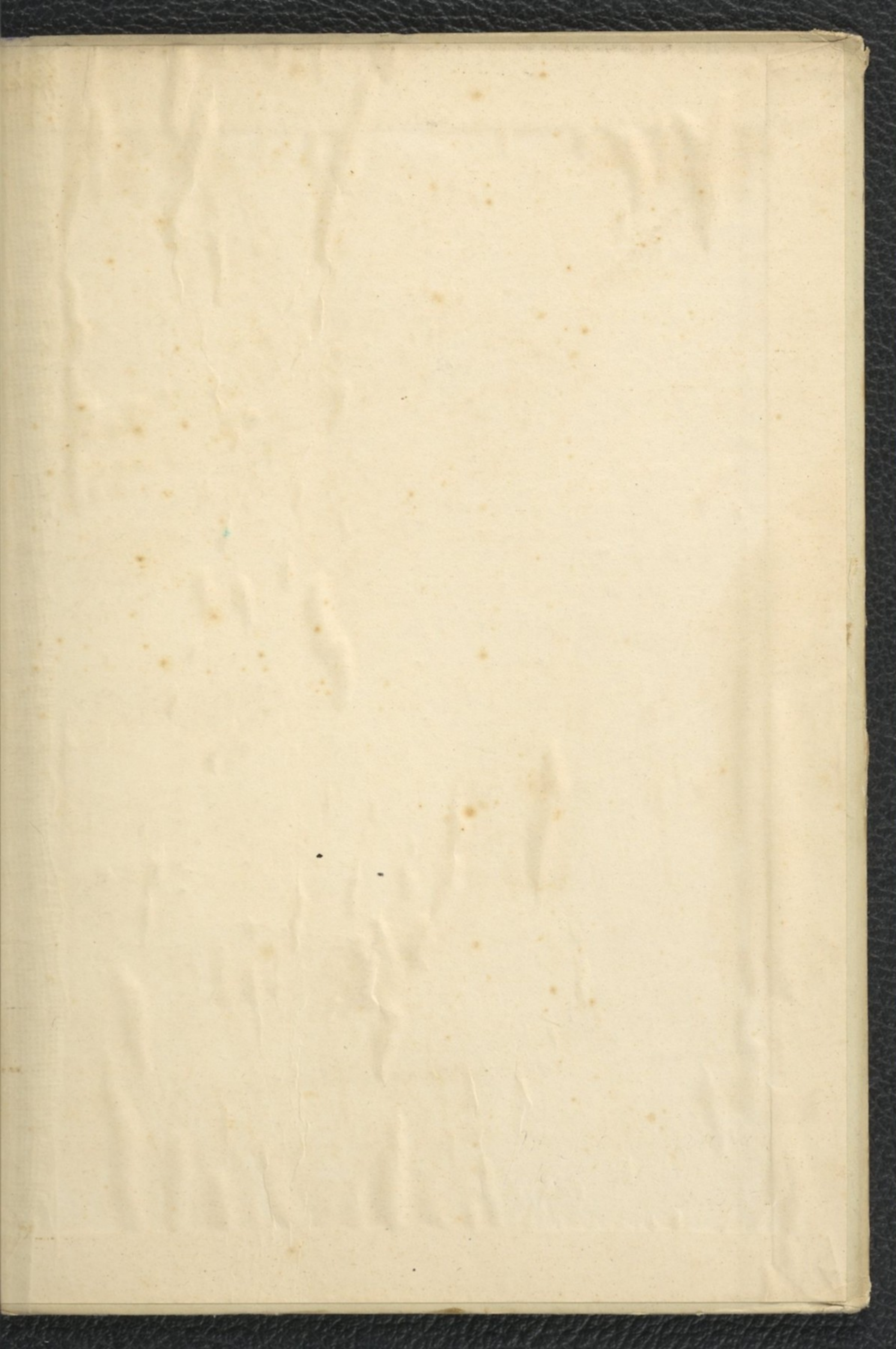
Zabawy.

19. Zabawa w sąsiada	25
20. Mazur	26

21. Taniec	27
22. Dożynki	29
23. Przepiórka	30
24. Wianki	31
25. Gra w pierścione	33
26. Rzemieślnicy	34
27. Strażacy	37
28. Tkacz	38
29. Pocztylion	40
30. Stangret	43
31. Łódka	44
32. Ślizgawka	46
33. Polowanie na niedźwiedzia	47
34. Pszczółka	48
35. Rybak i rybka	50
36. Kura szkodnica	52
37. Rada	53
38. Wyścigi	55
39. Tchórz w kurniku	57
40. Mimi i Bebe	58
41. Pułapka	59
42. Kot, myszy i szczury	62
43. Łabędź i orzeł	63
44. Kos	64
45. Koguciki	66
46. Jaskółeczka	67
47. Świętojańskie robaczki	69
48. Lipka	71
49. Wiele drzew stoi w lesie	72
50. Echo	74

15

Wydawnictwa Gebethnera i Wolffa

dla szkół początkowych i ochron.

Anczyc Wł. L. A. B. C. Pierwsza nauka dla dzieci. Wyd. nowe. Karton . . .	— 50
— (Kazimierz Góralczyk). Dzieje Polski w 24 obraz. Karton . . .	— 50
Bogucka C., Niewiadomska C. i Warnkówna J. Pierwsze ćwiczenia do nauki poprawnego pisania. Stopień I. Wyd. trzecie . . .	— 15
— Toż. Stopień II. Wyd. trzecie . . .	— 20
— » » III.	— 25
— Tablice poglądowe ortograficzne do nauki pisania dla szkół elementarnych i nauki domowej. 10 tablic wielkiego formatu . . .	1 —
Podklejone na tekturze	3 50
Chociszewski J. Historia polska w pięknych przykładach przedstawiona. Zbiór wzorów dzielności, pracy, nauki i poświęcenia dla kraju, jakimi się nasi przodkowie oznaczyli, dla pouczenia i rozrywki ludu polskiego i młodzieży. Wydanie trzecie . . .	— 30
Karton	— 40
Chrzęszczewska Jadwiga. Pogadanki z dziećmi i metodyczne wskazówki. Podręcznik dla matek, nauczycielek i wychowawczyń. Wydanie trzecie. Karton	1 —
Chrzęszczewska J. i Warnkówna J. Z biegiem Wisły. Obrazki i opowiadania o kraju z 221 rysunkami w tekście i 4 mapami. Wydanie nowe . . .	1 35
Karton 1:50, w ozdobnej oprawie	2 —
Drzewiecki K. Nauka czytania i pisania, z objaśnieniami dla nauczycieli i z wzorkami lekcji, z 61 rysunkami. Karton	— 35
Elementarz mały, czyli nauka czytania i pisania, z obrazkami i wzorkami pisma, ułożył »Przyjaciół ludu«	— 5
Niewiadomska Cecylia. A. B. C. Uczmy się czytać i pisać, z wieloma obrazkami. Karton	— 30
— Elementarz, nauka czytania i pisania z obrazkami i wzorkami pisma. Karton	— 20
Rudnicka Ant. Zbiór zadań arytmetycznych, z krótkimi wskazówkami metodycznymi, rok 1-szy	— 15
— Toż, rok 2-gi	— 20
— Toż, rok 3-ci	— 30
Stattlerówna H. Początkowa nauka arytmetyki w układzie metodycznym. Część 1-sza	— 20
— Toż. Część 2-ga	— 30
Weryho Marya. Jak zająć dzieci w wieku przedszkolnym. Pogadanki, rozmowy, zabawy i robótki. Wyd. 2-gie, przejrzone i poprawione, z rysunkami i wzorkami w tekście kop. 80. Karton	1 —